

ลิขิตรัก
สายลมหนาว

Muk

ลิขิตรักสายลมหนาว

แต่งโดย Muk

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-312-162-2

จัดจำหน่ายฉบับนี้ สิงหาคม 2557

ราคา 179 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร กวีภา นาหวะทีป

กองบรรณาธิการ วนิดา ศิริจิตจันทร์

ศิลปกรรม โสภา โชติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร สุวรรณ พัฒนรัชตอดุล

ออกแบบปก ใจไฉรินทร์ สุวรรณเมธีกุล

ผู้จัดทำ

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

จัดจำหน่ายในรูปแบบหนังสือโดย

หจก. สำนักพิมพ์พิลิกส์เซ็นเตอร์

เลขที่ 45, 47 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

จัดจำหน่ายในรูปแบบสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์โดย

GREAT MEDIA AGENCY CO.,LTD.

บริษัท เกรท มีเดีย เอเจนซี จำกัด

เลขที่ 85 ซอยบรมราชชนนี 75 แขวงบางระมาด

เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ : 0-2433-7755 โทรสาร : 0-2433-7703

คำนำสำนักพิมพ์

หลังจากที่ดื่มด่ำไปกับความสวยงามของภาษา และเรื่องราวที่สร้างความประทับใจให้เพื่อน ๆ กันไปแล้วกับ ลิขิตรักต้องคำสาป

มาคราวนี้ **ลิขิตรักสายลมหนาว** กลับมาพร้อมกับเรื่องราวความรักที่รับรองว่าเข้มข้นกว่าเดิม แต่ในขณะเดียวกันก็จะทำให้คุณอมยิ้มและร่วมลุ้นไปกับเทพหนุ่มและเทพสาว ผู้ที่ต่างก็ไม่รู้จักตัวเองสักที...

กองบรรณาธิการ

สิงหาคม 2557

คุยกับพี่เขียบ

เป็นเวลานานถึง 3 ปีกว่านับจากที่มุกแต่งลิขิตรักต้องคำสาปจบ ในปี 2550 จึงได้ฤกษ์ขึ้น “ลิขิตรักสายลมหนาว” ที่เป็นภาค 2 ออกมาแต่งเสียที และก็จบลงในปี 2551 นี่เอง (ปาดเหงื่อ ในที่สุดก็แต่งจบ)

เรื่อง ลิขิตรักสายลมหนาว ถือเป็นเรื่องที่มุกคิดว่ามีอุปสรรคในการแต่งมากที่สุดเท่าที่เคยแต่งนิยายมา เพราะเมื่อมุกเริ่มแต่งในช่วงแรกก็ทำทำว่าจะคืบหน้าไปได้ด้วยดี แต่แล้วมุกก็ตัดสินใจไปลงเรียนนม. รามคำแหง ทำให้มัวแต่อ่านหนังสือสอบสำหรับ 2 มหาวิทยาลัย จนการแต่งนิยายหยุดชะงักไป พอสอบเสร็จปิดเทอม 1 ก็ตัดสินใจว่าคราวนี้แหละจะต้องแต่งให้จบให้ได้ แต่แล้วเพื่อนคนหนึ่งก็มาชวนมุกเล่นเกมออนไลน์ CABAL และผลก็คือ ตลอดปิดเทอมมุกเล่นเกมจนไม่ได้กิน ไม่ได้นอน การแต่งลิขิตรักสายลมหนาวคืบหน้าไปด้วยความเร็วระดับเดียวกับหอยทาก

พอเปิดเทอม 2 มุกก็ตั้งใจเลิกเล่นเกม ตั้งใจว่าคราวนี้แหละ (อีกแล้ว) จะต้องแต่งให้จบ แต่แล้วก็รู้ว่าชีวิตนักศึกษาปี 3 เทอม 2 นี่มันยุ่งจนไม่รู้จะยุ่งยังไงดี มุกเรียน 6 วิชา มี 7 โปรเจกต์ที่ต้องทำส่ง แต่ละโปรเจกต์มีระดับความยุ่งและระดับความยากมากพอที่จะทำให้หมดแรงได้ เพราะต้องอยู่ทำโปรเจกต์เกือบทุกวัน กลับถึงบ้านก็ 3 ทุ่มกว่า แถมยังมีการบ้านของแต่ละวันอีก มุกก็เลยมีเวลาแต่งลิขิตรักสายลมหนาวตั้งแต่ช่วงตี 1 ขึ้นไป แล้วก็หมดแรง สลบเหมือดตอนตี 3 แล้วก็ตื่น 6 โมงเข้าไปเรียนต่อ...โอ้ย เหนื่อย

แต่หลังจากฝ่าฟันสมรภูมิโปรเจกต์มาได้ครึ่งเทอม งานโปรเจกต์ก็เริ่ม
น้อยลงนิดหน่อย มุกก็น่าจะมีเวลามาแต่งนิยายเพิ่มขึ้นໄ໓ม่ัยะ ทว่า..เหมือน
ฟ้ากลั่นแกล้งคนมีเวลาว่าง มุกไปอ่านการ์ตูนเรื่องหนึ่งเข้า แล้วก็ติดการ์ตูน
เรื่องนั้นจนไม่เป็นอันกินอันนอน ลืมตาก็นึกถึง หลับตาก็นึกถึง..สุดท้ายก็เลย
ตามไปถึงเว็บบอร์ดแฟนคลับ เข้าเป็นสมาชิกร่วมวงคลั่งไคล้การ์ตูนเรื่องนี้เป็น
ที่เรียบร้อย...

อ่านถึงตรงนี้มุกว่าอาจจะมึนหลายคนสงสัยว่ามุกแต่งลิขิตรักสายลมหนาว
จบได้ยังไงเนี่ย ทั้งหมดนี้ก็เป็นเพราะพี่ชายที่เอาแต่ปั่นและเตือนทุกวันให้แต่ง
นิยาย พี่ ๆ น้อง ๆ ในเว็บบอร์ดต่าง ๆ ที่ติดตามนิยายที่ลงแบบหายไปเป็น
พัก ๆ ของมุก รวมไปถึงเพื่อนที่มหาวิทยาลัยทั้ง 2 คน คือ M. และ V. ที่ช่วย
กันถามมุกไม่เว้นวันว่าแต่งนิยายไปถึงไหนแล้ว และยังมีใครต่อใครที่คอย
ติดตามถามไถ่ให้มุกสะดุ้งเฮือกและรีบกลับมาแต่งนิยายก่อนมันจะไม่จบ

ต้องขอบคุณจริง ๆ เลยค่ะ ถ้าไม่มีบรรดาพี่ ๆ น้อง ๆ เพื่อน ๆ ที่
กล่าวมา ลิขิตรักสายลมหนาวก็คงไม่แคล้วไปจบเอาปี 2552 แห่ง ๆ ขอบคุณ
นะคะทุกคน

Muk

บทนำ

...ผืนพิภพอันแสงงดงาม...แดนดินถิ่นที่มนุษย์ครอบครองเป็นเจ้าของ ประกอบด้วยสิ่งสาราสัตว์มากมายและพืชพรรณน้อยใหญ่ที่พากันขึ้นเป็นป่า อันอุดมสมบูรณ์ เหล่ามนุษย์ต่างแยกย้ายอาศัยอยู่กันเป็นหลักแหล่ง บ้างก็สร้างเป็นแคว้น บ้างก็สร้างเป็นเมือง และเมื่อหลายเมืองรวมกันก็ประกอบขึ้นเป็นอาณาจักรอันกว้างใหญ่ไพศาล

เวลายิ่งผันผ่านอาณาจักรน้อยใหญ่ก็มากขึ้นเป็นลำดับ แต่ละอาณาจักรต่างปกครองด้วยกษัตริย์และราชินี เหล่าผู้ปกครองต่างก็พยายามขยายดินแดนของตนให้กว้างไกล ยิ่งอาณาจักรใดมีอาณาเขตมากอาณาจักรนั้นก็ยิ่งมีความสำคัญมากขึ้น และหากอาณาจักรใดมีความสำคัญมาก อาณาจักรนั้นก็จะได้รับบุคคลที่จะมาปกป้องคุ้มครองอาณาจักรของตน บุคคลที่จะทำตามหน้าที่ของตน ดูแล...และปกป้องอาณาจักรนั้นด้วยชีวิต สติปัญญาและพลังที่มากมายสุดคณานับ บุคคลผู้นั้นเราเรียกขานกันว่า เชื้อสายเทพ

เชื้อสายเทพจะปกป้องอาณาจักรของตนตามพันธสัญญาแห่งหน้าที่ และจะทุ่มเททั้งชีวิตเพียงเพื่อความรุ่งเรืองของอาณาจักร ผู้ที่เป็นเชื้อสายเทพจะถูกปลุกฝังมาให้รู้ซึ่งอารมณ์ความรู้สึกเพื่อที่จะตัดสินใจทุกอย่างด้วยความเที่ยงธรรม ทำให้คำตัดสินของเชื้อสายเทพถือเป็นที่สุดและประชาชนต่าง

ก็ให้ความเคารพนับถือแก่เชื้อสายเทพของอาณาจักรตนเป็นที่ยิ่ง แต่ท่ามกลางความเคารพและศรัทธานั้นใครเลยเล่าจะรู้ถึงความว่าเหวเดียวดายของบุคคลที่ยืนอยู่บนจุดสูงสุดแห่งอาณาจักร...จุดที่ต้องอยู่อย่างเดียวดายและไร้ความรู้สึกไปตราบนานแสนนาน และเมื่อใดก็ตามที่เชื้อสายเทพสิ้นใจ เขาหรือเธอผู้นั้นก็จะได้ตัดขาดจากหน้าที่แต่ดั้งเดิมและได้มาจุติใหม่เพื่อการเป็นเทพอย่างเต็มตัว...เทพที่มีอารมณ์และความรู้สึกได้

ณ ป่าดงดิบนอกเขตอาณาจักรราออสตาร์อันเงียบสงบ นาน ๆ ครั้ง จะมีความวุ่นวายเกิดขึ้นอันมีผลมาจากเขตแดนของมิโกะเชื้อสายเทพนาม ไไลเดเลีย ที่ได้สร้างเขตแดนห้อมล้อมอาณาจักรเอาไว้ ทำให้ไม่มีชาวเมืองคนใดออกมาล่าสัตว์ในป่านี้ได้ อีกทั้งป่าแห่งนี้ก็ยังคงอยู่นอกเส้นทางที่พราวนป่าจากละแวกอื่นจะแวะผ่านมา จึงเป็นสาเหตุให้ป่าดงดิบแห่งนี้มีแต่ความสงบไร้การถูกรุกรานมานานกว่าสามร้อยปี

ทว่าบัดนี้ป่าดงดิบกำลังตกอยู่ในความโกลาหลครั้งใหญ่เมื่อบังเกิดแผ่นดินไหวขึ้นอย่างรุนแรง ท้องฟ้าพลันมืดมัวโดยไร้สาเหตุ เหล่าสิ่งสารพัดวิ่งเสียดสีร้องเตือนขณะพากันหาที่หลบภัย เกิดอะไรขึ้น...โลกเกิดสั่นไหวขึ้นแล้วหรือไร จึงได้มีปรากฏการณ์ราวกับเกิดภัยพิบัติขึ้นในดินแดนที่ใกล้กับอาณาจักรซึ่งมีมิโกะเชื้อสายเทพดูแลอยู่เช่นนี้

เปล่าเลย...โลกไม่ได้เกิดภัยพิบัติขึ้น แต่ภัยพิบัติหรืออาจจะเรียกว่าความหวังสุดท้ายได้มาเยือนอาณาจักรราออสตาร์แล้วต่างหากเล่า ภัยพิบัติที่ปรากฏในรูปของชายหนุ่มเชื้อสายเทพผู้พร้อมจะทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่กีดขวางเขาไม่ให้ไปพบกับหญิงสาวผู้เป็นที่รัก...และแผ่นดินไหวที่เกิดขึ้นนั้นย่อมแสดงว่า เอ็กเซล เชื้อสายเทพผู้มีอายุยืนนานที่สุดได้ทำลายเขตแดนที่ห้อมล้อมอาณาจักรราออสตาร์มากกว่าสามร้อยปีลงแล้วในที่สุด

ท่ามกลางความโกลาหลวุ่นวายของสัตว์ใหญ่ในป่า พลันปรากฏเงาร่างหนึ่งขึ้น เงาร่างนั้นเหินผ่านข้ามบรรดาสัตว์น้อยใหญ่เบื้องล่างด้วยความเร็วที่ยากจะจับตาทัน ก่อนหายเข้าไปในถ้ำลับแห่งหนึ่งที่ไม่มีสัตว์ตัวใดล่วงรู้ว่า

มีถ้ำแห่งนี้อยู่เบื้องหลังป่าเถาว์ลย์อันหนาทึบ

ชายผู้นั้นก้าวเท้าเข้าไปในถ้ำ ดวงตาคูสีฟ้าเหลือบมองรายละเอียดในถ้ำอันกว้างขวางแวบหนึ่ง ก่อนจะทรุดกายลงนั่งโดยไม่แม้แต่จะปล่อยร่างในอ้อมแขนลง จริงอยู่ว่าถ้ำนี้อาจจะกว้างขวางแต่มันก็อับชื้นจนยากที่จะให้ความรู้สึกอันน่าอยู่ แต่เพียงแค่ว่าชายผู้นี้ก้าวเข้ามาก็เสมือนพาสายลมมากับเขาด้วยลมอุ่น ๆ พัดเข้ามาให้อากาศถ่ายเทได้สะดวก ผิดกับเมื่อครู่จนยากที่จะเชื่อได้ว่าเป็นถ้ำแห่งเดียวกัน

“เครย์...เครย์...”

เสียงทุ้มเอื่อยเรียก ขณะที่มือหนาไล่ไปบนแก้มขาวผ่องของร่างบางในอ้อมแขน...ร่างที่เต็มไปด้วยบาดแผลทั้งสาหัสและเล็กน้อย แต่ทุกแผลก็ยังคงมีโลหิตไหลซึมออกมาอย่างไม่ยอมหยุด ชายหนุ่มเฝ้าปากแน่น ดวงตาคูสีฟ้ามีทั้งความโกรธและห่วงใยพอ ๆ กัน ขณะที่ละมือจากแก้มหนุ่มไปยังบาดแผลอื่น ๆ เมื่อตระหนักว่าหญิงสาวคงหมดสติไปอีกนานจากอาการบอบช้ำอันเป็นผลมาจากที่นางหาญกล้าไปต่อกรกับเชื้อสายเทพผู้มีอายุยืนนานที่สุด ดังนั้นชายหนุ่มจึงตัดสินใจเริ่มลงมือรักษาบาดแผลโดยไม่รอให้นางฟื้น

ปรากฏแสงสีฟ้าจาง ๆ ออกมาจากมือหนาที่เคลื่อนไปตามบาดแผลบนร่าง เพียงแค่เคลื่อนมือผ่าน บาดแผลเหล่านั้นก็ค่อย ๆ สมานตัวกันอย่างรวดเร็ว อันเป็นผลมาจากพลังของเทพผู้มีพลังรักษาสูงสุดซึ่งก็คือ เท็มเพล เทพแห่งสายลมนั่นเอง และเมื่อบุรุษผู้นี้คือเท็มเพล สตรีในอ้อมแขนของเขาก็คงเป็นใครไปไม่ได้นอกเสียจาก เครย์ เทพแห่งธรณี

หลังจากที่เครย์ได้ต่อสู้กับเอ็กเซลจนพ่ายแพ้ เท็มเพลก็ได้เข้ามาขวางเอ็กเซลไว้แล้วพาตัวเทพสาวออกมา และด้วยบาดแผลที่ไม่ควรปล่อยไว้อีกต่อไป ชายหนุ่มจึงจำเป็นต้องพานางเข้ามาหลบภัยในถ้ำแห่งนี้เพื่อตรวจดูอาการและรักษาบาดแผลที่เอ็กเซลเป็นผู้ทำร้ายอย่างไม่มีการอ้อมมือเลยแม้แต่น้อย แน่จนกว่าเอ็กเซลจะอ้อมมือไปทำไมเล่า ในเมื่อชายผู้นั้นกำลังเต็มไปด้วยความร้อนรนที่จะไปพบมิโกะสาวอันเป็นที่รัก แต่เครย์กลับเข้ามาขวางไว้...ไม่ว่าจะด้วยเจตนาดีหรือไม่ก็ตาม แต่นั่นก็คงเป็นฟางเส้นสุดท้ายสำหรับ

เชื้อสายเทพผู้นั้นแล้ว จึงได้ทำให้เอ็กเซลลงมืออย่างโหดร้ายและทารุณถึงเพียงนี้

เท็มเพสคิดแล้วก็ได้แต่กัดฟันกรอด แม้ใจหนึ่งจะเป็นกังวลต่ออาการบาดเจ็บของเครย์ แต่อีกใจก็นึกโกรธเทพสาวที่ไม่ฟังคำของเขา ทั้งที่เขาอุตส่าห์เตือนแล้วว่าไม่ให้ไปขัดขวางเอ็กเซล...แต่นางก็ยังคงกระทำ และทำให้เขาแทบเสียนสติเมื่อเห็นภาพที่นางกำลังจะถูกฆ่า

เพียงแค่นี้ถึงภาวะเฉียดตายของเครย์ เทพผู้ขึ้นชื่อในเรื่องความเยือกเย็นอย่างเท็มเพสก็ถึงกับสั่นสะท้าน รู้สึกเหมือนเลือดในกายเย็นเฉียบกับความหวาดหวั่นต่อเหตุการณ์ที่เกือบจะเกิดขึ้นนั้น วงแขนแข็งแกร่งรัดร่างบางแน่นขึ้นกว่าเดิมน่ากลัวกับจะตอกย้ำถึงตัวตนและชีวิตของหญิงสาวในอ้อมแขน

“ให้ตายสิ เครย์! เจ้าทำอะไรกับข้ากันนะ...”

เท็มเพสบดเสียดัง ดวงตาคูสีฟ้ามองร่างบางอย่างจะให้มีผิชอบต่อจิตใจอันสับสนของตน แต่หญิงสาวผู้เป็นต้นเหตุก็หาความรู้สึกตัวไม่ ชายหนุ่มได้แต่ถอนหายใจยาวขณะจัดแจงขยับร่างบางให้นอนบนตักเขานัดขึ้น จริงอยู่ว่าบาดแผลทุกแผลสมานตัวกันหมดแล้ว แต่ก็ยังต้องอาศัยเวลาให้เครย์ได้พักฟื้นก่อนจะคืนสติกลับมาอยู่ดี และเมื่อคิดถึงความกระทบกระเทือนที่นางได้รับแล้วก็คงเป็นเวลาไม่ต่ำกว่าสามชั่วโมงทีเดียว

แน่นอนว่าในระหว่างสามชั่วโมงนี้เท็มเพสย่อมไม่อาจผลจากไปและทิ้งให้นางอยู่ที่นี้เพียงลำพังได้ แม้เขาจะค่อนข้างแน่ใจว่าเครย์คงไม่ตื่นแม้แต่น้อยที่ฟื้นขึ้นมาแล้วเห็นหน้าเขา แต่ชายหนุ่มก็ยังคงต้องอยู่...อยู่เพื่อจะได้เห็นดวงตาสีเขียวคู่นั้นอีกครั้ง และให้แน่ใจว่านางปลอดภัยแล้วจริง ๆ เขาจึงจะผลจากนางไปได้ ทว่าแม้จะรู้อยู่แล้วว่าต้องรออีกนานเพียงใด แต่เทพหนุ่มก็หาได้รู้สึกเบื่อแม้แต่น้อย ตรงข้ามเท็มเพสกลับรู้สึกถึงความพึงพอใจและความสุขที่ได้เฝ้าบอดี้การ์ดของนางไว้ในอ้อมแขน นาง...ผู้ที่มีอดีตกับเขาอย่างล้าลึกเมื่อหลายร้อยปีมาแล้ว

1

เรื่องนั้นเริ่มต้นขึ้นเมื่อเกือบพันปีก่อน ณ ทะเลทรายแดนเหนือ ทะเลทรายมรณะอันเป็นสถานที่ที่ทุกคนต่างก็พากันหลีกเลี่ยงที่จะเดินทางข้ามผ่าน แม้ว่าทะเลทรายแห่งนี้จะเป็นทางที่ใกล้ที่สุดที่จะเดินทางข้ามจากเขตเหนือสู่เขตตะวันออกก็ตาม แต่ด้วยอากาศที่ร้อนระอุบวกกับทรายดูดและไอเอซิสที่มีเพียงไม่กี่แห่ง ก็ทำให้ไม่มีมนุษย์เดินทางคนใดจะหาญข้ามผ่านมันไปได้ เหล่าพ่อค้าและคาราวานจึงพากันเลือกเดินทางอ้อมโดยยอมเสียเวลามากกว่าเดิมอีกหลายเดือนมากกว่าที่จะบุกเข้าไปในดินแดนที่ไม่มีสิ่งมีชีวิตใดจะดำรงชีพอยู่ได้เช่นนั้น

วันหนึ่งของกลางฤดูร้อน ท้ามกลางฝุ่นตลบและซากปรักหักพังในแถบทะเลทรายที่ร้อนอบอ้าวอันยากยิ่งที่จะมีคนผ่านไปมา ทว่าในวันนั้นบนผืนทรายแห่งนี้กลับปรากฏร่างของบุรุษผู้หนึ่งขึ้น...

ชายหนุ่มผู้นี้มีเรือนร่างสูงสง่า ใบหน้าหล่อเหลาคมคายแฝงไว้ด้วยความสุขุมและเยือกเย็น ผมสีเขาราวผมเมฆของเขาพลัดไปตามสายลมอ่อนที่พัดอยู่รอบกาย นัยน์ตาสีฟ้าจางจ้องไปยังหลุมศพเล็ก ๆ ที่ดูเก่าแก่ไปตามกาลเวลา

“ครบรอบวันตายของเจ้าอีกปีหนึ่งแล้วสินะ ฟาเรย์” ชายหนุ่มกล่าวขึ้นขณะมองหลุมศพด้วยแววตาอาลัยและอ่อนโยน แม้กายจะอยู่ที่นี้แต่จิตใจของ

บุรุษผู้นี้ดูจะล่องลอยกลับไปสู่อดีตครั้งที่เขาเคยได้อยู่กับหญิงสาวแสนสวยคนหนึ่ง

ร่างสูงสง่าคงจะยืนนิ่งเช่นนั้นต่อไปอีกนานถ้าไม่มีเสียงหนึ่งดังขึ้น ชายหนุ่มเบือนหน้ามองไปยังทิศทางของต้นเสียงที่เต็มไปด้วยฝุ่นละอองจากลมทะเลทรายจนแทบไม่อาจมองเห็นสิ่งใดได้...เสียงฝีเท้าค่อย ๆ ย่ำเข้ามาจากทิศทางนั้นและเป็นเสียงฝีเท้าที่ไม่น่าจะมีอยู่ในทะเลทรายแห่งนี้

ท่ามกลางการรอคอย เสียงฝีเท้าค่อย ๆ ดังขึ้น บอกชัดถึงการใกล้เข้ามาของบุคคลลึกลับ ชายหนุ่มจึงขมึงไปยังทิศทางนั้นก่อนจะชะงักไปเมื่อเห็นบุคคลที่ก้าวออกมาจากฝุ่นละอองที่ลอยตลบอบอวลไปทั่วบริเวณ

หญิงสาวในชุดบางเบาคนหนึ่งก้าวออกมาจากกลุ่มของละอองฝุ่น ผมสีน้ำตาลเข้มของนางยาวสยายลงไปถึงกลางหลัง นัยน์ตาสีเขียวคูโตฉายแววจนเห็นที่พบชายหนุ่มแปลกหน้าอยู่ในสถานที่ที่รกร้างเช่นนั้น

“หากข้าเฒ่าไม่ผิดเจ้าคงจะเป็น เครย์ เทพแห่งธรณีคนใหม่สินะ”

ชายหนุ่มถามขึ้นก่อนด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม ดวงตาสีฟ้าของเขาจับจ้องไปยังใบหน้างดงามของอีกฝ่ายอย่างลึมดัว จริงอยู่ว่าเขาเคยได้ยินคำร่ำลือเกี่ยวกับรูปลักษณ์ของเทพคนใหม่มามากพอที่จะสามารถระบุได้ทันทีที่เห็นว่าเป็นใคร แต่ถึงกระนั้นก็ไม่อาจถ่ายทอดรูปลักษณ์ทั้งหมดของนางออกมาได้ด้วยหญิงสาวตรงหน้าอาจกล่าวได้ว่างดงามจนยากจะหาใครเปรียบ เป็นความงามอย่างร้ายกาจที่ชวนให้เทพและมนุษย์ต้องหลงใหล ทว่าความงามนี้ทำให้ความงามแบบดอกไม้ที่ควรค่าแก่การทะนุถนอมไม่ ในทางตรงกันข้ามกลับเป็นความงามแบบคมเข้ม ความงามของสตรีผู้เปี่ยมไปด้วยความเชื่อมั่นในตัวเอง หากจะเปรียบความงามของนางแล้ว ก็คงเทียบได้กับกุหลาบทะเลทราย ดอกไม้ที่แสนสวยและงดงามกว่าดอกไม้ใด ๆ อีกทั้งความทรหดที่เติบโตขึ้นในสถานที่อันเปี่ยมไปด้วยความยากแค้นและยังหนาวเหน็บตามกิ่งก้านที่ประกอบไปด้วยพิษร้ายนั้นอีกเล่า บางทีหญิงสาวตรงหน้าเขาคือนีก็คงไม่ต่างอะไรไปจากดอกไม้ชนิดนั้นเลย

ริมฝีปากได้รูปของชายหนุ่มยกขึ้นเล็กน้อยคล้ายกับพอใจในข้อสรุปของ

ตัวเอง ชายหนุ่มเปื้อนสายตาจากใบหน้านามนั้นก่อนจะกล่าวแนะนำตัวเอง
ซ้ำ ๆ

“ขำมีนามว่า เท็มเพล เทพแห่งสายลม ผู้เป็นหนึ่งในเทพแห่งธาตุทั้งสี่
เช่นเดียวกับเจ้า”

กล่าวจบเทพหนุ่มก็อดมิได้ที่จะมองลึกเข้าไปในดวงตาของอีกฝ่าย ทัน
ได้เห็นดวงตาสีเขียวคู่งามที่ปรากฏแววฉงนขึ้นเพียงรูปเดียวก็หายวับ เหลือทิ้ง
ไว้แต่ความว่างเปล่าของดวงตาที่มองเลยไปอย่างไร้จุดหมาย ชวนให้เท็มเพล
อดไม่ได้ที่จะคิดถึงรูปปั้นแสนสวยซึ่งปราศจากชีวิตและจิตใจ หาใช่คนเป็น ๆ
ที่มายืนอยู่ตรงนี้กับเขาไม่

ดวงตาสีเขียวเหลือบมองชายหนุ่มตรงหน้าแวบหนึ่งก่อนที่เสียงหวาน
จะเอ่ยขึ้นในที่สุด

“ต้องขออภัยด้วยที่ข้าไม่รู้จักท่านในตอนแรก เท็มเพล เทพแห่งสายลม”
เสียงกังวานหวานรื่นหูดังขึ้น “แต่ด้วยข้าเพิ่งจะจุติสู่สรวงศ์ได้ไม่ถึงเดือนจึงทำให้
ยังมีอาจจำเทพทุกองค์ได้ ต้องขออภัยด้วย...”

ถ้อยวาจาจากน้ำเสียงอันไพเราะนั้นเติมไปด้วยการขอลูแกโทษต่อการ
ที่ไม่รู้จักฐานะของอีกฝ่าย การกระทำนี้คล้ายจะเป็นการแสดงคตินอบน้อม
ต่อเทพผู้เป็นใหญ่เช่นเท็มเพลที่มีอายุมานานกว่าพันปี ทว่าน้ำเสียงเรียบเรื่อย
และดวงตาที่ว่างเปล่านั้นก็กลับค้านกันเองกับคำพูดที่นางกล่าวออกมา ชวนให้
นึกถึงการกล่าวตามมารยาทมากกว่าที่จะเป็นคำกล่าวซึ่งออกมาจากใจจริง

และสิ่งนี้ก็ทำให้เท็มเพลเทพหนุ่มผู้ไม่เคยมองใครมาก่อนนึกสนใจในตัว
หญิงสาวตรงหน้ามากขึ้น สนใจต่อความหึงหวะหนึ่งที่ซ่อนอยู่ภายใต้หน้ากาก
แห่งความเย็นชา...สนใจต่ออารมณ์ร้อนที่อยู่ลึกในกันบึ้งของจิตใจที่ปราศจาก
อารมณ์ของเชื้อสายเทพ เนื่องจากเชื้อสายเทพนั้นได้ตัดความรู้สึกและอารมณ์
ทิ้งมวลงเพื่อที่จะธำรงความเป็นธรรมแก่ประชาชนในอาณาจักรของตนให้มาก
ที่สุด การกระทำเช่นนี้อาจจะยืนยาวมานานหลายร้อยปีจนเมื่อได้จุติมาเป็นเทพ...
ซึ่งกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ไม่ได้มีความหมายอีกต่อไป แต่นิสัยดั้งเดิมที่ติดมาก็ยาก
จะลบเลือนเสียแล้ว ดังนั้นเทพที่เพิ่งจุติใหม่จึงมักจะมีเทพองค์อื่น ๆ มาคอย

สอนให้รู้สึกถึงอารมณ์ต่าง ๆ...ความโกรธ เศร้า ห่มหมอง บ้าคลั่ง...อารมณ์เหล่านี้นับเป็นสิ่งที่เทพองค์ใหม่ต้องเรียนรู้ด้วยกันทั้งสิ้น

ทว่าเทมเพลตเองก็ยังไม่เคยเป็นอาจารย์สอนเทพที่เพิ่งจุติด้วยว่าเทพหนุ่มมีศักดิ์และฐานะเกินกว่าที่จะต้องมาทำหน้าที่อบรมสั่งสอนเทพองค์ใหม่ ทว่ากับหญิงสาวตรงหน้า...ชายหนุ่มกลับอดไม่ได้ที่จะรู้สึกอยากเป็นผู้ปลุกความบ้าคลั่งของเธอให้ตื่นขึ้นมา อยากจะเห็นรอยยิ้มแห่งความสุขใส อยากเห็นใบหน้างามที่เรียบเฉยนี้แปรเปลี่ยนไปด้วยแรงอารมณ์ และอยากเห็นดวงตาสีเขียวคู่นั้นสะท้อนถึงความรู้สึกเบื่องลึกลงในจิตใจของนาง

เทพหนุ่มเห็นดวงตาคู่งามเหลือบมองเลยไปยังหลุมศพที่อยู่เบื้องหลังในดวงตาฉายถึงแววจนแต่ก็ยังไม่มีคำพูดใดกล่าวออกมา ทำให้เทมเพลตถอนหายใจยาวพร้อมเบือนหน้าไปมองหลุมศพแวบหนึ่งก่อนจะกล่าว

“นี่คือหลุมศพของภรรยาข้า นางตายไปเกือบพันปีแล้ว...”

“ภรรยาของท่านหรือ ท่านหมายความว่านี่คือหลุมศพคนรักของท่านอย่างนั้นรึ”

เครย์ย้อนถามเสียงสูง ใบหน้าที่เรียบเฉยแปรเปลี่ยนเป็นประหลาดใจต่อสิ่งที่ได้ยิน ด้วยเป็นครั้งแรกที่นางได้ยินคำว่าภรรยาจากปากของเชื้อสายเทพหรือเหล่าเทพทั้งหลาย และยิ่งนึกไม่ถึงเลยว่าคำว่าภรรยาที่นางได้ยินจะดังออกมาจากปากของเทพแห่งสายลมได้

เทมเพลตผินยิ้มน้อย ๆ หาได้ตอบคำไม่ ใบหน้าหล่อเหลาแฝงไว้ด้วยความขมขื่นที่ซ่อนลึกอยู่ภายใน ความเศร้าที่เขาไม่เคยแสดงให้ผู้ใดเห็นมาก่อน...ความเศร้าที่ได้แต่ซ่อนอยู่ในใจโดยไม่อาจบอกแก่ผู้ใดได้ จนกระทั่งวันนี้ วันที่เขาได้พบกับเทพสาวผู้จะมาเปลี่ยนชีวิตเขาด้วยชีวิตของตนเอง

เครย์มองความเศร้าที่ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเทมเพลตอย่างไม่เข้าใจจริงอยู่ที่นางรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังเศร้า แต่ความเศร้ามันคืออะไรเล่า แล้วความรักมันคืออะไรกัน ความรู้สึกเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่นางไม่รู้จักทั้งสิ้น ด้วยว่าอารมณ์เดียวที่ชีวิตของนางมีอยู่อาจเรียกได้ว่าไร้อารมณ์ก็เป็นได้ เวลาหลายร้อยปีกับชีวิตเชื้อสายเทพผู้คุ้มครองอาณาจักร นางผ่านมาอย่างเย็นชาต่อทุกสิ่ง มี

ชีวิตอยู่เพียงเพื่อให้ผ่านพ้นไปวัน ๆ และทำอะไรก็ได้เพียงเพื่อให้ให้อาณาจักรของนางอยู่รอด...อยู่เพื่ออาณาจักรและตายเพื่ออาณาจักร...นั่นเป็นสิ่งเดียวที่นางรับรู้และทำให้ชีวิตจำต้องดำรงอยู่เรื่อยมา ตราบจนกระทั่งได้พบกับเทพชั้นสูงผู้เปิดเผยตัวตนของเขานางได้รับรู้ว่าแท้จริงแล้วความรักและความเศร้ามีอยู่จริงในโลกนี้

“มานีลี เครย์”

เสียงทุ้มนุ่มเอ่ยขึ้นอย่างอ่อนโยน บังคับให้เครย์จำต้องเดินเข้าไปใกล้หลุมศพนั้นโดยไม่รู้ตัว...หลุมศพที่เก่าแก่และทรุดโทรมไปตามกาลเวลา แต่รอบบริเวณกลับสะอาดสะอ้านบอกชัดถึงการดูแลเอาใจใส่ และการดูแลนั้นก็คงเป็นใครไปไม่ได้นอกเสียจาก...เท็มเพลส...ชายผู้เสียคนรักไปเมื่อเนิ่นนานมาแล้ว

“นางชื่อฟารีเย่” เท็มเพลสพูดขึ้นเบา ๆ นัยน์ตาสีฟ้ายังคงไม่ละไปจากหลุมศพแม้สักนิด “...นางเป็นภรรยาของข้าที่ตายไปเมื่อประมาณพันปีก่อน ตอนนั้นข้าได้สร้างหลุมศพของนางไว้ที่นี่และได้สาบานกับนางว่าเมื่อถึงเดือนที่นางตาย ข้าจะกลับมาหานางและอยู่ที่นี่เป็นเวลาหนึ่งเดือน และข้าก็ได้ทำเช่นนั้นมาเกือบพันปีแล้วโดยที่ไม่มีใครรบกวน จนกระทั่งปีที่ได้พบกับเจ้า...”

เทพหนุ่มแหม้มยิ้มจาง ๆ ขณะที่มองไปยังอีกฝ่ายเมื่อเห็นเทพสาวที่มีท่าทีตระหนกเมื่อได้ยินคำพูดนั้น หญิงสาวรีบเอ่ยขึ้นอย่างขอลุแก่โทษ

“ข้าไม่ทราบเลยว่าได้นุกฎเข้ามารบกวนความสงบของท่าน...เท็มเพลส ข้าต้องขอโทษท่านเป็นอย่างมาก ข้าจะรีบไปเดี๋ยวนี้...”

เท็มเพลสหัวเราะเบา ๆ เมื่อได้ยินวาทะที่เต็มไปด้วยความสำนึกผิด ในห้วงแห่งความคิด...เขาตระหนักได้ดีว่าเครย์รู้สึกเช่นเดียวกับที่พูดออกมา เป็นคำพูดที่กลั่นออกมาจากใจจริง หาใช่วาทะที่เอ่ยออกมาเพียงเพื่อประนีประนอมหรือกลัวเขาโกรธไม่ และนั่นยิ่งทำให้ความรู้สึกเอ็นดูที่มีอยู่ในใจเพิ่มพูนมากขึ้นโดยไม่รู้ตัว

“ไม่ต้องกังวลไปหรอก เครย์ เจ้าไม่ได้รับกวนอะไรซ้ำเลย” เท็มเพลสเอ่ยขึ้นช้า ๆ “นี่ก็ครบสามสิบวันพอดี ถึงเจ้าไม่มา ข้าก็กำลังจะไปจากที่นี่อยู่แล้ว...”

คำพูดนั้นทำให้เทพสาวค่อยวางใจลง ใบหน้างดงามเริ่มสงบไม่ฉายแวว
เครื่องเครียดเช่นเดิม ทำให้ทีมเพลได้แต่มองมาเจิบ ๆ ด้วยสายตาที่ไม่มีใคร
สามารถบอกได้ว่าชายหนุ่มกำลังคิดอะไร...ความเจิบหงัดที่ยากจะบรรยาย
ผ่านพ้นไปชั่วคราว แล้วในที่สุดเธอก็เอ่ยขึ้นก่อน

“ในเมื่อท่านไม่คิดจะเอาผิดกับข้า ข้าก็ขอตัวก่อน แล้วค่อยพบกันใหม่...”
แล้วร่างบางก็หมุนกายกำลังจะก้าวจากไป ทว่าเสียงห่มก็ดังขึ้นในทันที
“ข้าก่อน!”

เสียงเรียกนั้นทำเอาดวงตาสีเขียวมรกตต้องหันกลับมามองอย่างฉงน
พร้อมกับคำถามที่หลุดออกมาอย่างประหลาดใจยิ่ง

“ท่านยังมีธุระอะไรกับข้าอีกรี ทีมเพล”

“ธุระนั้นกลับมีไซ้ แต่เป็นเรื่องที่ข้าต้องการจะถามความเห็นจากเจ้า”

ทีมเพลเอ่ยถามเสียงนุ่มลงเหลือบมองหญิงสาวอย่างพิจารณาคล้าย
อยากจะมองไปให้เห็นถึงกันบึ้งของจิตใจที่ถูกปิดไว้ภายใต้หน้ากากแห่งความ
เย็นชาของอีกฝ่าย...กันบึ้งของจิตใจที่เขาผู้นี้จะหลุดคุ้ยขึ้นมาให้สำเร็จให้จงได้

“ข้ารู้ว่าเจ้าเพิ่งจุติเป็นเทพเมื่อไม่นานมานี้” ทีมเพลกล่าวช้า ๆ ดวงตา
แฝงเลศนัยที่ยากเกินกว่าเทพสาวผู้ไร้เดียงสาตรงหน้าจะเข้าใจได้ “...ตาม
ปกติเทพที่เพิ่งจุติทุกองค์จะต้องมีเทพองค์หนึ่งคอยเป็นอาจารย์เพื่อแนะนำ
ความเป็นไปของชีวิตเทพที่แตกต่างจากเชื้อสายเทพให้รู้...แต่ข้าเห็นว่าเจ้ายัง
ไม่มีเทพองค์ใดกระทำหน้าที่นี้ให้ ข้าจึงอยากถามความเห็นจากเจ้าว่าเจ้าต้องการ
และเต็มใจจะให้ข้าเป็นอาจารย์คอยดูแลเจ้าหรือไม่”

คำถามนั้นสร้างความตกตะลึงให้กับเธอเป็นอย่างมาก เทพสาวต้อง
มองอีกฝ่ายอย่างไม่อยากจะเชื่อหูตนเอง ดวงตาเบิกกว้างด้วยความตกใจต่อสิ่ง
ที่อีกฝ่ายเสนอให้...เทพที่มีอายุมากที่สุดในมวลหมู่เทพทั้งหลายอาสาจะมาเป็น
พี่เลี้ยงให้แก่เทพที่เพิ่งจุติเช่นนาง นั้นแทบจะเป็นเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้เอาเสีย
เลย!

“ข้าอยากให้เจ้าคิดดูให้ดีก่อนตอบ...” ทีมเพลเสริมขึ้น “เพราะหาก
เจ้าปฏิเสธแล้ว เรื่องทุกอย่างก็จะจบลงเพียงแค่นี้ แต่หากเจ้าตอบตกลงแล้ว

ละอองแสงสีทองห้อมล้อมคนทั้งสองไว้อย่างบางเบา

เหรียญเป็นอนสหายตาไปมองเต็มเพสอย่างสงสัยก็ยังไม่เข้าใจต่อเจตนาของอีกฝ่าย เริ่มตั้งแต่ที่เขาได้พานางมายังหน้าผาสูงชันในเวลาใกล้รุ่งแบบนี้ และพอมาถึงก็ไม่แม้แต่จะเอ่ยคำอธิบายอะไรออกมา ทำให้นางได้แต่สับสนและจ้องมองเขาด้วยความสงสัยยิ่งนัก

เต็มเพสยังคงไม่ได้เอ่ยอะไรออกไป กลับมองไปยังเบื้องหน้าสู่ภูเขาไกลลิบที่มีเมฆหมอกบดบังให้เห็นอย่างเลือนราง ณ ที่แห่งนั้นดูราวกับจะดึงดูดความสนใจทั้งมวลของเทพแห่งสายลมไว้ ดึงดูดดวงตาคู่สีฟ้าให้จับจ้องโดยไม่คิดจะเป็นอนหน้าหนี ทำให้เหรียญจำต้องเป็นอนหน้าไปมองอีกครั้ง ก่อนที่ริมฝีปากบางจะเผยออกอย่างตกตะลึงต่อทิวทัศน์ที่ปรากฏขึ้นตรงหน้า

ณ ที่แห่งนั้น...ที่เส้นขอบฟ้าอันแบ่งนภาภาคและผืนดินให้แยกจากกัน และเป็นเส้นที่ได้บรรจบชีวิตมนุษย์และเทพให้จำต้องเกี่ยวข้องผูกพันกันโดยมิอาจหลีกเลี่ยง มาบัดนี้แสงสีทองเจิดจ้ากำลังค่อย ๆ สาดทอกระจายขึ้นมาเหนือเส้นนั้น แสงแห่งยามอรุณรุ่งได้ขับไล่ความมืดยามค่ำคืนไปจนสิ้น ขับไล่ทั้งเมฆหมอกอันขุ่นมัวและจิตใจที่เคยกระด้างเย็นชาให้หายสาบสูญไปราวกับว่าไม่เคยมีมา

เทพสาวยังคงตกตะลึงต่อภาพเบื้องหน้า...สุริยา...ดวงตะวัน...เจ้าชีวิตเหนือสรรพสิ่งบนโลกใบนี้ได้ปรากฏโฉมอีกครั้งหนึ่งแล้ว ปรากฏขึ้นมาพร้อมด้วยแสงที่สว่างจนติดตริ่ใจ มันเป็นความรู้สึกที่ไม่อาจบรรยายออกมาได้ยามเมื่อได้เห็นภาพอันงดงามที่เป็นป่อเกิดแห่งสรรพสิ่ง ความรู้สึกนี้มันคืออะไรกันนะ

“นี่คือสิ่งที่เรียกว่าความรู้สึก เหรียญ...”

เสียงทุ้มนุ่มดังขึ้นเบา ๆ จากร่างสูงที่ยืนอยู่เคียงข้าง ปลุกให้หญิงสาวตื่นจากภวังค์แล้วหันหน้ามาสบดวงตาคู่สีฟ้าที่ไม่อาจบรรยายได้ว่ายืนมองนางอย่างเงียบ ๆ เช่นนั้นมานานเท่าใดแล้ว เต็มเพสขยับรอยยิ้มเล็กน้อย ดวงตาสีฟ้าฉายแววแห่งความพอใจอย่างเด่นชัดขณะตอบกลับนาง

“ความรู้สึกนี้คือความประทับใจ...เหรียญ ในช่วงบวบหนึ่งนั้นภาพที่อยู่เบื้อง

หน้าเจ้าได้ดึงดูดจิตวิญญาณของเจ้าเข้าไป ดึงดูดความรู้สึกนึกคิดทั้งมวลเอาไว้
ให้ไม่อาจหลบหนีไปได้ และนับจากนี้ไม่ว่าเจ้าจะต้องพานพบอะไรก็ตาม ขอให้
เจ้าจงอย่าได้ลืมความรู้สึกแรกของเจ้า ความประทับใจของเจ้าต่อภาพนี้ จง
จดจำไว้อย่าได้รู้ลืมเถิด...”

คำพูดนั้นเป็นดังคำอวยพรและคำทำนายที่มีต่อเทพสาวผู้อ่อนเยาว์
เทพสาวผู้ซึ่งสักวันหนึ่งจะกลายเป็นปรปักษ์ต่อเขา...เป็นปรปักษ์และเป็นความ
รักที่ยากจะหยั่งถึงแก่นแท้ของจิตใจ ในวันหนึ่งข้างหน้า ณ อนาคตอันไกลโพ้น
ทุกสิ่งจะแปรเปลี่ยนไปจนสิ้น เวลาที่ผันผ่านเคียงคู่ไปกับความรู้สึกที่แตกร้าว
ไร้การประสาน สิ่งเดียวที่ยังคงเหลือค้างไว้ในความทรงจำของเศรษฐีมีเพียงภาพ
นี้ภาพเดียวเท่านั้นที่ยังคงติดตรึงฝังแน่นอยู่ในจิตใจโดยมิรู้ลืม แม้ว่าตัวนางเอง
จะรู้สึกชิงชังและเคียดแค้นต่อชายผู้ที่ได้สอนความรู้สึกแรกให้กับนางสักเพียง
ใดก็ตาม

ทว่าสิ่งที่เกิดขึ้นในวันข้างหน้ายังคงอยู่ห่างไปอีกไกลนัก ดังนั้นใน
ตอนนี้ใคร่จึงยังคงยืนนิ่ง ดวงตาสีมรกตเป็นประกายระยิบอย่างขอบคุณต่อการ
กระทำของเท็มเพลสที่ทำให้นางได้พบกับสิ่งที่เรียกว่าความประทับใจ

เท็มเพลสผงคีระชะเล็กน้อย รับรู้ถึงคำขอบคุณของอีกฝ่าย...คำขอบคุณ
ที่ทำให้เขาได้แต่ละอายุใจอยู่ในส่วนลึก เมื่อตระหนักถึงความจริงที่ว่า แท้จริง
แล้วการที่เขาช่วยเศรษฐีนั้นไม่ได้มาจากความบริสุทธิ์ใจเลย มันอาจเป็นเพียง
เพราะเขากำลังเบื่อ...เบื่อหน่ายต่อชีวิตเทพอันซ้ำซากจำเจ จึงชวนให้แสวงหา
ในสิ่งที่เรียกว่าความสนุกของชีวิต และท่ามกลางความเบื่อหน่ายนั่นเอง เศรษฐี
ก็เข้ามาในชีวิตของเขา เหมือนของเล่นชิ้นใหม่ให้เขาได้สนุกขึ้นมาอีกวาระหนึ่ง

เท็มเพลสเคยคิดว่าความสนุกนี้คงจะยังดำเนินต่อไปอีกนานตราบนาน
กระทั่งได้พบกับความจริงที่ว่า แค่นี้เพียงรอยยิ้มที่เปี่ยมด้วยความจริงใจของนาง
ก็ทำให้เขาแทบทนไม่ได้ที่จะไปขอโทษและสารภาพให้นางได้รู้ถึงความจริงที่ซ่อน
ลึกอยู่ภายใต้หน้ากากของเทพผู้แสนใจดีเช่นเขา แต่หากเขาทำเช่นนั้น ทุกสิ่ง
ก็จะเป็นอันจบ เศรษฐีอาจภัยให้แต่จะไม่วันไวใจเขาอีก และเพียงแค่ว่าความคิด
ที่ว่าเศรษฐีจะไม่ไวใจเขา มันก็ทำให้ชายหนุ่มรู้สึกเจ็บแปลบขึ้นมาในใจโดยไม่

ทราบสาเหตุเสียแล้ว

“เท็มเพล ท่านเป็นอะไรไปเล่า” เสียงหวานถามขึ้นเบา ๆ ยามเมื่อเห็นชายหนุ่มยืนนิ่งอยู่กับที่ ดวงตาสีฟ้าที่เคยเยือกเย็นสุมดูคล้ายจะล่องลอยไปจากร่าง

เทพแห่งสายลมถอนหายใจเบา ๆ ลอบตัดสินใจกับตัวเองว่าจะไม่มีวันบอกสาเหตุที่แท้จริงในการยอมเป็นอาจารย์ให้ศิษย์เป็นอันขาด ชายหนุ่มคิดก่อนจะตอบคำ

“ไม่มีอะไรหรอก ศิษย์...” เสียงทุ้มเอ่ยขึ้นเบา ๆ ศิษย์ได้แต่มองมาอย่างไม่อยากเชื่อในวาจาของอีกฝ่ายนัก เท็มเพลจึงรีบกล่าวต่อ “ตอนนี้เจ้าก็รู้แล้วว่าคุณรู้สึกประทับใจนั้นเป็นอย่างไร ทีนี้เราก็น่าจะขึ้นบทเรียนต่อไปได้เลย...”

คำพูดนั้นเปี่ยมเบนความสงสัยไปจากศิษย์ในทันที ด้วยหญิงสาวกำลังตื่นตื้นตันยิ่งนักต่อความรู้สึกต่าง ๆ ที่จะได้เรียนรู้ภายในไม่ช้านี้ ความตื่นตันทำให้ความเคลือบแคลงสงสัยในตอนแรกหายไปจากความทรงจำ และใครเล่าจะรู้ว่าความสงสัยที่ไม่ได้เอ่ยปากถามออกไปในครั้งนี้นักวันหนึ่งมันจะกลับมาทำร้ายศิษย์อย่างใหญ่หลวงในภายภาคหน้า

“ท่านจะสอนอะไรข้าต่ออย่างงั้นรี เท็มเพล” เสียงหวานถามด้วยความกระตือรือร้นยิ่ง ดวงตาสีมรกตฉายแววตื่นตันให้เท็มเพลนึกขบขันต่อความไร้เดียงสาของอีกฝ่าย ชายหนุ่มพยักหน้าช้า ๆ พลางหยิบกล่องใบหนึ่งที่ห่อด้วยกระดาษสีสวยออกมาแล้วส่งให้ศิษย์

“ก่อนที่เราจะเริ่มเรียนบทต่อไปกัน ข้ามีอะไรบางอย่างจะให้เจ้า...” ชายหนุ่มว่าก่อนจะรีบส่ายมือเมื่อเห็นศิษย์มีท่าทางลังเล “รับไปสิ นี่เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้ด้านความรู้สึกของเจ้านะ!”

ประโยคสุดท้ายที่แฝงไว้ด้วยน้ำคำแสดงการขู่ทำให้ศิษย์จำต้องรับของขวัญกล่องนั้นมาอย่างเสียไม่ได้

ศิษย์เหือบมองเท็มเพลนิดหนึ่ง นัยน์ตาสีมรกตแสดงออกชัดถึงความไม่ไว้วางใจบางประการ แต่หญิงสาวก็ยังเลือกที่จะเปิดออกดู...ทันทีที่ฝากล่อง

ถูกเปิดออก ลูกแมวขนสีขาวยตัวหนึ่งก็กระโดดออกจากกล่องเข้ามาอยู่ในอ้อมแขนของเทพสาวทันที

“นี่มัน...”

เหรียญพูดไม่ออกเมื่อเห็นชุดว่าของขวัญที่เติมเพสเมอบให้มันเป็นสิ่งใด เป็นครั้งแรกในหลายร้อยปีที่ผ่านมาที่นางได้รับของขวัญอันน่ารักเช่นนี้

“เอ่อ...ข้า...ขอบคุณท่านมาก เติมเพส ข้าไม่เคยได้รับของขวัญเช่นนี้ มาก่อนเลย...”

หญิงสาวบอกเสียงสั้น มือบางยังคงโอบกอดลูกแมวตัวเล็กไว้แน่น สร้างความเอ็นดูให้กับเติมเพสที่ยืนดูอยู่ข้างนัก

“ไม่จำเป็นต้องขอบคุณข้าหรอก เหรียญ อีกอย่างเจ้าแมวตัวนี้ก็จะชอบเจ้ามากนี่”

เทพหนุ่มบอกพลางเหลือบมองไปยังแมวน้อยที่กำลังใช้ดวงตากกลมโตของมันพิจารณาเจ้านายคนสวยอยู่อย่างพึงพอใจ ก่อนจะส่งเสียงร้องเบา ๆ เป็นเชิงยอมรับเจ้านายคนใหม่...ทำให้เหรียญรู้สึกชอบในตัวเจ้าแมวน้อยแสนรู้ขึ้นมาขึ้นหลายเท่าเลยทีเดียว

“นับแต่นี้ต่อไปแมวตัวนี้จะเป็นของเจ้า” เสียงทุ้มนุ่มเอื่อยขึ้นเมื่อเห็นความสนิทสนมของหญิงสาวกับแมวตรงหน้า “ขอให้เจ้าดูแลมันให้ดีและเอ็นดูมันมาก ๆ จนกว่าจะถึงวันที่เจ้าจะได้รู้ว่าข้าให้มันกับเจ้าทำไม...”

ประโยคสุดท้ายเติมไปด้วยปริศนาชวนให้ขบคิดถึงความนัยที่ซ่อนอยู่ แต่เหรียญจะทันได้รู้สึกตัวก็หาไม่ หญิงสาวยังคงเพลิดเพลนไปกับเจ้าแมวตัวน้อยในอ้อมแขนที่กำลังประจบเอาใจเจ้านายโดยการเอาหัวถูไถกับมือบางนั้นอย่างฝกเนื้อฝกตัว

“เอ้า! ไปกันได้แล้ว เหรียญ...ถึงเวลาเรียนรู้ความรู้สึกต่อไปแล้ว”

เสียงทุ้มดังกังวานเข้าไปปลุกสติของหญิงสาว นางเห็นเติมเพสยืนรออยู่ด้วยสายตาที่ฉายถึงแววประหลาดใจ เหรียญจำต้องรีบพยักหน้าก่อนจะเดินตามเทพแห่งสายลมไป...เทพผู้ที่ไม่อนาคตจะเป็นคนที่ทำร้ายนางทั้งจิตใจและร่างกายด้วยมือของเขาเอง

2

หลังจากนั้นต่อมาทั่วทั้งแดนสวรรค์ก็เริ่มคุ้นเคยกับภาพของเทพแห่งสายลมผู้สูงศักดิ์เคียงข้างกับเทพแห่งธรณีผู้เพ่งจู่ได้ไม่นานนัก ภาพของคนทั้งคู่ที่บอกชัดถึงความสนิทสนมและความสัมพันธ์อันดีที่มีต่อกัน นับเป็นเรื่องน่าแปลกใจเมื่อคิดว่าเท็มเพลผู้ซึ่งอยู่มานานนับพันปี เป็นเทพผู้อาวุโสกว่าใคร และแทบจะไม่เคยเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับคนอื่น ได้เข้ามาเสนอตัวในการเป็นอาจารย์ให้กับเทพสาวงามผู้นี้...หลายคนเริ่มคิดถึงความเป็นไปได้ที่อาจจะมียุทธมรธระหว่างเทพทั้งสององค์เกิดขึ้น ทว่าเหล่าเทพองค์อื่น ๆ ผู้ที่อาวุโสกว่าและรู้ดีกว่าต่างก็วิตกกังวลอยู่ในใจเพราะทราบดีว่าแม้ใครจะมีใจให้แก่เท็มเพล แต่ความรักนั้นก็ไม่มีวันสมหวังได้เลยแม้แต่หน่อย เมื่อใจของชายหนุ่มยังคงมันอยู่กับภรรยาในอดีตผู้ล่องลับไปนานนับพันปีแล้วเช่นนั้น

...ปราสาทแห่งรัตติกาล...

“ที่นี่ที่เหนือ เท็มเพล” เสียงหวานถามขึ้นอย่างสงสัยพลางกวาดตามองไปยังปราสาทสีดำทะมึนที่ซ่อนตัวอยู่ใต้เงามืดแห่งรัตติกาล สถานที่ที่เท็มเพลพานางมาโดยไม่ได้ออกถึงจุดประสงค์แม้แต่หน่อย

“ที่นี่คือปราสาทแห่งรัตติกาล เป็นที่อยู่ของดัสต์ เทพแห่งความมืด

สหายสนิทของข้า” เท็มเพลตตอบขณะจับมือนุ่มของอีกฝ่าย พร้อมสาวเท้าเดินตรงเข้าไปยังหนึ่งในปราสาทที่ได้เปิดประตูรอไว้อยู่แล้ว

“ดัสต์...เทพแห่งความมีดั่งนรี ข้าจะได้พบเขานั่นหรือ ไม่อยากเชื่อเลย...ข้าเคยได้ยินมาว่าเทพองค์นี้ไม่ชอบคบหาสมาคมกับใครมิใช่รึ แล้วนี่ท่านพาข้ามาโดยพลการเช่นนี้ เขาจะไม่โกรธหรือ”

เสียงเกรี้ยวกราดอย่างตื่นเต้นยามเมื่อได้ยินชื่อของเทพผู้โด่งดังแห่งสรวงสวรรค์ ซึ่งนับตั้งแต่นางจุติมาเป็นเทพก็ได้ยินนามของชายหนุ่มผู้นี้อยู่เรื่อยมา จนแทบอดใจไม่ไหวกับการที่จะได้พบเขาในครั้งนี้

เท็มเพลตพองน้ำเสียงตื่นเต้นของหญิงสาวแล้วก็ได้แต่นึกขบถอยู่ในใจ แม้ส่วนหนึ่งจะรู้ว่าควรดีใจกับความก้าวหน้าในการแสดงอารมณ์ของลูกศิษย์คนสวย แต่ถึงกระนั้นในห้วงลึกของหัวใจก็ยังอดไม่ได้ที่จะบังเกิดความหงุดหงิดเล็ก ๆ ขึ้นมาอย่างปัจจุบันทันด่วน

“ดัสต์ชอบเก็บตัวก็จริง เครย์...แต่ข้าเป็นสหายสนิทของเขา ดังนั้นไม่ต้องกลัวหรอกว่าเขาจะไม่ออกมาพบเจ้านะ”

ยังไม่ทันสิ้นเสียงของเท็มเพลต บานประตูอีกด้านหนึ่งก็ถูกเปิดออกพร้อมกับร่างสูงสง่าของชายผมดำผู้หนึ่งก้าวออกมาอย่างดงามเฉกผู้สูงศักดิ์ ดวงตาคูสีดำของอีกฝ่ายเหลือบมองเท็มเพลตแวบหนึ่งก่อนจะดับตัวสลายตามายังเครย์ที่ยืนอยู่เคียงข้าง ทำให้ดวงตาที่เคยเฉยชาอยู่เป็นนิจต้องปรากฏแววประหลาดใจขึ้นมาอย่างอดไม่ได้

“ดัสต์ ข้าขอแนะนำให้รู้จัก นี่คือเครย์ เทพแห่งธรณี นางเป็น...สหายของข้า” เสียงทุ้มของเท็มเพลตดังแทรกความเงิบในบริเวณนั้นขึ้นมา ดัสต์จับมือนุ่มของเครย์ขึ้นมาจุมพิตเบา ๆ พร้อมเอ่ย

“ข้าเคยได้ยินคำร่ำลือถึงเจ้ามานานแล้ว เครย์...ยินดีที่ได้รู้จัก”

“เป็นเกียรติที่ได้รู้จักเช่นกัน ดัสต์ ไม่ทราบว่าเขาเคยได้ยินเรื่องของข้าได้อย่างไร”

เสียงหวานในสัทธามอย่างใคร่รู้ ทำให้ดวงหน้าเย็นชาของอีกฝ่ายค่อยคลายความเคร่งขรึมลงเล็กน้อย ทว่าก่อนที่จะทันได้ตอบคำ เท็มเพลตก็พุดแทรกขึ้นมา

ในทันที

“เครย์ เจ้าไปเดินเล่นในปราสาทก่อนเถอะ ข้ามีธุระจะคุยกับดัสต์สักหน่อย”

คำพูดนั้นเอ่ยขึ้นมาอย่างกะทันหัน พร้อมกับที่เทพหนุ่มจัดแจงต้อนรับเครย์ผู้เต็มไปด้วยความงุนงงให้เดินตามสาวใช้ของปราสาทหลังนี้ออกไป แล้วเท็มเพลจึงหันกลับมาเผชิญหน้ากับสหายที่รอฟังอยู่อีกครั้งหนึ่ง

ความเยียบโรยตัวลงปกคลุมรอบบริเวณอยู่พักใหญ่ ก่อนที่ดัสต์จะเป็นฝ่ายเอ่ยปากขึ้นก่อน

“เจ้าคิดจะจริงจังกับนางนั้นรึ”

“อะไรเป็นเหตุให้เจ้าคิดอย่างนั้นเล่า”

เท็มเพลถามกลับอย่างกวน ๆ พลังรับแก้วไวน์ทรงสูงจากอีกฝ่ายมาจิบอย่างอารมณ์ดียิ่ง

“ก็เพราะข้าได้ยินคำรำลือถึงเรื่องของพวกเจ้าทั้งคู่ไปทั่วแดนสวรรค์นะสิ แม้ข้าจะต้องยอมรับว่าไม่เคยเชื่อเลยตราบนานทั้งวันนี้ที่เจ้าได้พานางมานี้แหละ” ดัสต์บอกด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“ดังนั้นเจ้าก็เลยคิดนั้นรึว่าบางทีข่าวลือมันอาจจะเป็นจริงก็ได้” เท็มเพลถามเบา ๆ มือหนาจับแก้วไวน์อย่างใจลอย “จะบอกให้นะดัสต์ ที่ข้าพาเครย์มาพบเจ้าไม่ใช่เพราะจะมาประกาศตัวคู่รักอะไรอย่างที่เจ้าคิดหรอก ข้ามาเพียงเพราะอยากแนะนำให้เจ้าได้รู้ไว้เท่านั้นว่าเครย์เป็นสหายข้า หากมันวันใดที่นางไปไกลเกินข้าเอื้อมถึง และเกิดเภทภัยใดขึ้นกับนาง หากเจ้ารู้...ขอให้ช่วยนางไว้ด้วยเพื่อเห็นแก่ข้า”

“นางเป็นอะไรกับเจ้า เท็มเพล เจ้าเป็นห่วงนางไปทำไมกัน จงอย่าลืมนสิไม่ว่าจะเป็นเทพหรือเชื้อสายเทพก็ต้องดำรงชีวิตอยู่ด้วยตนเองเพียงลำพัง ไม่สมควรที่ใคร...ไม่ว่าจะเป็นข้าหรือเจ้าจะสอดมือเข้าไปก้าวก่ายในชีวิตของนาง”

ดัสต์ตอกกลับอย่างไร้อารมณ์ แม้อีกฝ่ายจะเป็นสหายที่คบกันมานาน แต่หากมาขออ้อมในเรื่องที่เทพหนุ่มเห็นว่าไร้เหตุผลเช่นนี้ มันก็ยังไม่สมควรปฏิบัติตามอยู่ดี

เจียบไปชั่วคราว แล้วเติมเพลงก็ถอนหายใจยาวออกมาในที่สุด

“ข้าไม่รู้ ดัสต์...เดิมทีข้าก็แค่ฝึกสนุกเท่านั้นจึงได้เสนอตัวเป็นอาจารย์ให้นาง แต่ยี่งนานไปข้าก็ยิ่งพบว่าในใจข้ายังมีความเป็นห่วงนางอยู่...ข้าเป็นห่วงนาง เกรงว่าเมื่อข้าสอนนางจนจบแล้ว นางอาจจะเติบโตไปในที่ที่ไกลแสนไกลจากข้า และในยามนั้นหากเกิดเรื่องเลวร้ายใดขึ้นกับนาง ข้าก็อาจจะไปช่วยไว้ไม่ทัน จึงได้แต่พานางมาที่นี่ให้เจ้าได้รู้จักนางไว้เพื่อที่จะได้ช่วยนางอีกแรงหนึ่งเท่านั้น”

“ถ้าเจ้าเป็นห่วงนางถึงเพียงนั้นก็อย่าสอนบทสุดท้ายให้นางก็สิ้นเรื่อง...” น้ำเสียงของดัสต์บอกชัดว่ารู้ถึงบทเรียนสุดท้ายที่เติมเพลงจะสอนเป็นอย่างดี และชายหนุ่มก็ไม่ได้สนับสนุนให้เติมเพลงทำเช่นนั้นเลย

“เจ้าไม่เข้าใจหรอก...” เทพแห่งสายลมส่ายหน้าไปมา ใบหน้าหล่อเหลา นั้นมีทั้งความสับสนและความเสียใจปนกัน “ยามเมื่อเกมได้เริ่มต้นขึ้นแล้วก็จะไม่มีสิ่งใดมาหยุดยั้งมันได้ แม้แต่ตัวข้าผู้ซึ่งคิดเกมนี้ขึ้นมาเองก็ไม่อาจหยุดได้เช่นกัน และความจริงอย่างหนึ่งที่เจ้าต้องยอมรับ ดัสต์...บทเรียนสุดท้ายนั้นเป็นบทเรียนที่ดีที่สุดและได้ผลที่สุดจริง ๆ”

น้ำเสียงนั้นเต็มไปด้วยความพึงพอใจอย่างนิกสนุก แต่ในขณะเดียวกัน ก็แฝงไว้ด้วยความห่วงใยอย่างที่เติมเพลงไม่เคยมอบให้แก่ใครมาก่อน และความขัดแย้งนั้นก็ทำให้ดัสต์ได้แต่ทอดถอนใจด้วยนิกระอาต่อความคิดของผู้เป็นเพื่อนยิ่งนัก

จริงอยู่ที่เขาเข้าใจว่าวันเวลาที่ผ่านไปเติมเพลงรู้สึกเบื่อหน่ายสักเพียงใด แต่ถึงกระนั้นก็ไม่มีความจำเป็นที่ชายหนุ่มจะต้องนำเอาความเบื่อหน่ายมาลงที่ใคร่ผู้ซึ่งไม่รู้เรื่องราวอะไรด้วย และหากเติมเพลงจะเพียงแค่นึกเล่นสนุกก็ยิ่งดีอยู่...แต่ที่นี่เทพหนุ่มกลับทำเหมือนเอาใจตนเองเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย ซึ่งหากเมื่อใดที่เกมนี้ยุติลงก็คงจะไม่ใช่แค่จิตใจของเขายิ่งจะร้าวรานแต่เพียงผู้เดียว แต่ยี่งรวมไปถึงใจของเติมเพลงด้วยเป็นแน่

“งั้นก็ตามใจ ข้าจะช่วยดูแลนางให้ เติมเพลง ทำไปตามที่เจ้าพอใจเถอะ” ดัสต์เอ่ยในที่สุด เมื่อรู้ว่าคงไม่อาจเกลี้ยกล่อมอะไรได้อีกแล้ว

“ขอบใจ ดัสต์...ข้ารู้ว่าข้าไวใจเจ้าได้”

เท็มเพลเอ่ยขึ้นเป็นประโยชน์สุดท้าย ก่อนที่ร่างสูงสง่าจะเลื่อนหายไปจากห้องและภายในเวลาชั่วพริบตาจิตของเคอร์รี่ก็หายไป บอกชัดว่าเทพสาวได้ตามเท็มเพลไปแล้วโดยไม่ได้ล่วงรู้ถึงสัญญาลับที่ชายหนุ่มทั้งคู่ได้ตกลงกันเลยแม้แต่หน่อย!

วันเวลาผันผ่านไปสิบเดือนแล้วนับจากการพบกันครั้งแรกของผู้ควบคุมธรณีและผู้ควบคุมสายลม ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา หญิงสาวได้เรียนรู้ความรู้สึกต่าง ๆ มากมาย...ได้เรียนรู้ว่าความดีใจ ความสุข ความรื่นเริง ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนมีให้สัมผัสหากเรามุ่งที่จะแสวงหา เท็มเพลเป็นอาจารย์ที่ดี...เทพหนุ่มได้สอนเรื่องต่าง ๆ ให้กับนาง ทั้งช่วยสอนด้านการใช้เวทบทยาก ๆ ที่นางไม่เคยใช้ ช่วยแนะนำความเป็นไปบนสวรรค์ และช่วยให้นางไม่รู้สึกเหงาอีกต่อไป...ชายหนุ่มกลายเป็นทั้งอาจารย์ ทั้งเพื่อน ทั้งพี่ชาย เป็นคนที่นางสนิทที่สุดในโลกใบนี้ และเป็นเพียงผู้เดียวที่นางไวใจ...ไวใจด้วยชีวิตของตนเอง

ค่าวันหนึ่ง...ที่ปราสาทของเทพแห่งธรณี

ร่างสูงสง่าก้าวยาว ๆ ผ่านประตูปราสาทเข้ามาอย่างคึกคัก ผมสีขาวราวหมู่เมฆของเขาช่างตัดกันนักกับความมืดของรัตติกาลในยามนี้ ชายหนุ่มเดินตรงเข้าไปยังห้องนั่งเล่น ที่ที่เขารู้ว่าหญิงสาวที่เขาต้องการพบมักจะใช้เวลาในยามหัวค่ำกับการพักผ่อนทอดอารมณ์อยู่ในห้องนี้กับลูกแมวน้อยตัวโปรด ที่มักจะมานอนหนุนตักนางเสมอ

“มีธุระอะไรกับข้าวันนี้ เท็มเพล” เสียงหวานถามขึ้นเบา ๆ ยามเมื่อเห็นใบหน้าของผู้ที่เข้ามาขัดขวางความสำคัญของนางได้เต็มตา ชายหนุ่มกวาดตามองไปยังต้นเสียง เห็นเคอร์รี่กำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้บุนวมริมหน้าต่าง ผมสีน้ำตาลเข้มแผ่สยายเต็มหลัง ดวงตาสีเขียวคู่นั้นเหลือบมองมายังเขาด้วยความเชื่อใจเป็นอย่างยิ่ง

“เป็นอะไรไปรี เท็มเพล” หญิงสาวถามเมื่อเห็นอีกฝ่ายยังคงยืนนิ่งอยู่ “เหตุใดวันนี้ท่านจึงได้ดูเคร่งเครียดนักเล่า หรือว่าไปพบกับเรื่องยากลำบาก

โตมากัน”

น้ำเสียงที่ถามอย่างบริสุทธิ์ใจนั้นทำให้เทพหนุ่มรู้สึกละอายใจมากยิ่งขึ้น ด้วยรู้ดีถึงเจตนาที่แท้จริงในการมาเยือนของตน และรู้ว่าการพบปะในครั้งนี้ จะจบลงอย่างไร แม้จะภาวนาให้เวลาที่ต้องกระทำมาถึงช้าสักเพียงใด แต่เวลานั้นก็ต้องมาถึงจนได้เพราะนี่คือบทเรียนสุดท้ายที่เขาจะสอนให้แก่นาง

เมื่อคิดเช่นนั้นเต็มพลจึงได้แต่ฝืนยิ้มออกมา ก่อนจะสายศีรษะเป็นเชิง ปฏิเสธ

“เปล่าหรือหอก เครย์... ข้าไม่ได้ไปเจอเรื่องอะไรมาหรือหอก ข้าต่างหากที่จะนำเรื่องมาให้เจ้า”

“เรื่องอันใดเล่า ข้าเริ่มสงสัยแล้วนะว่าทำไมท่านถึงได้มีท่าทีพิรุณเช่นนี้” เครย์ถามอย่างพิศวง ยามเมื่อเห็นดวงตาคู่สีฟ้าของอีกฝ่ายกำลังมองมาด้วยความเย็นชาที่เข้ามาแทนที่ความอบอุ่นเมื่อครู่อย่างรวดเร็ว

“ข้ามาที่นี่เพื่อจะสอนความรู้สึกอีกอย่างหนึ่งที่เจ้ายังไม่เคยเรียนรู้ เครย์...” ชายหนุ่มกล่าวเสียงเรียบ ขณะยื่นมือออกมาเบื้องหน้า “ทีนี้ก็ส่งแมวของเจ้ามาให้ข้าที...”

น้ำเสียงนั้นเต็มไปด้วยความเย็นชาและโหดเหี้ยม รังสีอำมหิตที่แผ่ออกมาจากร่างของอีกฝ่ายทำเอาเครย์ถึงกับสะท้อนจนแทบทรงกายไม่อยู่ มือที่อุ้มแมวน้อยไว้อย่างกอดกระชับแน่นขึ้นอย่างหวาดกลัวต่อชายตรงหน้าที่กลายเป็นคนที่เธอไม่รู้จักเสียแล้ว

“เต็มพล ท่านเป็นอะไรไป...”

เครย์กลืนใจถามเสียงสั่น ไม่อยากเชื่อว่าเทพตรงหน้าจะเป็นองค์เดียวกับที่นางเคยคิดว่าเป็นคนอบอุ่นและอ่อนโยนราวสายลมในฤดูใบไม้ผลิ ทว่าในตอนนี้นั้นแม้ชายหนุ่มจะยังคงเป็นเทพแห่งสายลมอยู่ แต่ก็เป็ลมในฤดูหนาวที่แสนจะแห้งแล้งและอ้างว้าง เป็นลมแห่งความตาย...ลมแห่งการพรากจากที่นำสะพรึงกลัวยิ่งนัก!

“ส่งแมวมา เครย์...ข้าขอเตือนเป็นครั้งสุดท้าย” น้ำเสียงเหี้ยมสั่งอีกครา เครย์ได้แต่ถอยหนีไปหลายก้าวก่อนจะปฏิเสธเสียงแข็งอย่างไม่ไว้ใจในบุรุษ

ตรงหน้า

“ไม่! ข้าไม่ส่งให้ท่านหรอก เติมเพล...ขอร้องละ ข้าไม่รู้ว่าข้าไปทำให้ท่านโกรธในเรื่องใด แต่ได้โปรดอย่ามาแก้แค้นข้าด้วยวิธีนี้เลย”

เติมเพลหาคอบคำไม่ ตรงข้ามเทพหนุ่มค่อย ๆ สวาทเข้าเข้าไปช้า ๆ แต่ละก้าวอย่างยิ่งตอกย้ำความหวาดกลัวให้ฝังลึกลงไปໃใจของหญิงสาวมากขึ้น

“ถอยไปนะ...อย่าเข้ามา!” เครย์ตะโกนลั่น มือข้างที่ว่างยื่นออกไปด้านหน้าก่อนจะเสกครอบแก้วขนาดใหญ่ขึ้นมาขวางหน้าตนเองกับเทพหนุ่มเอาไว้

เติมเพลสวดสยตามองครอบแก้วนั้นเล็กน้อย ก่อนจะแค้นเสียงออกมาอย่างเหยียดหยาม

“เฮอะ! คิดจริง ๆ หรือว่าของแค่นี้จะขวางข้าได้ เจ้าประเม็นข้าต่ำเกินไปแล้วกระมัง...”

แล้วชายหนุ่มก็เดินตรงเข้าปะทะครอบแก้วนั้นอย่างแรง วินาทีที่ร่างสูงชนเข้ากับเขตแดน ครอบแก้วนั้นก็แตกกระจายภายในชั่วพริบตาพร้อมกับร่างของเทพสาวที่กระเด็นไปพบบนพื้น แมวน้อยสีขาวร่วงหลุดจากมือในทันใด!

“อย่านะ เติมเพล!” เครย์ร้องห้าม ร่างบางลุกพรวดขึ้นมาหมายจะแย่งสัตว์เลี้ยงตัวโปรดคืน ทว่าสายเกินไปเสียแล้ว เมื่อเติมเพลเพียงแค่วัดมือครั้งเดียวร่างของเครย์ก็พลันแข็งทื่อจนไม่อาจขยับเขยื้อนได้ และแมวน้อยแสนน่ารักก็ตกไปอยู่ในมือของเทพหนุ่มเสียแล้ว

“จำไว้ เครย์...นี่คือบทเรียนสุดท้ายที่ข้าจะสอนให้แก่เจ้า” ชายหนุ่มกล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นชา ดวงตาสีฟ้าเพ่งมองไปยังสัตว์ตัวน้อยที่แสนอ่อนแอ แล้วร่างของมันก็ระเบิดออกจากกันทันที

ไม่!!

เครย์กิริตร้องสุดเสียง ร่างที่เพิ่งถูกคลายมนต์สะกดกลาเข้าไปรวบเศษซากที่เคยเป็นแมวน้อยขนฟู สัตว์เลี้ยงแสนรักของนางขึ้นมา แต่เพียงแค่มือของนางจะต้องลงบนขนสีขาวที่เปดเปื้อนไปด้วยเลือดเท่านั้น ร่างเล็กก็สลายกลายเป็นฝุ่นผงไปในทันที

“ท่านทำแบบนี้ทำไมเต็มเพล!” เครย์ถามเสียงแหบพร่า นัยน์ตาสีเขียว มีน้ำตาคลอเบา แม้ในขณะนี้ก็ยังทำใจเชื่อไม่ได้ว่าสัตว์เลื้อยของนางได้แหลกลายกลายเป็นผงไปโดยฝีมือของชายตรงหน้าเสียแล้ว

“เจ้าควรจะเข้าใจ เครย์...” เต็มเพลเอ่ยเสียงเย็น ดวงตาสงบนิ่งไร้ซึ่งความสนใจต่อความรู้สึกของอีกฝ่าย “ข้าเคยบอกเจ้ามาตั้งแต่ต้นแล้วว่าข้าจะสอนความรู้สึกทุกอย่างให้กับเจ้า...ทุกสิ่งทุกอย่างที่ข้ารู้...ทุกสิ่งทุกอย่างที่ข้าเป็น และข้าก็ได้สอนจนใกล้จะหมดสิ้นแล้ว เหลืออีกแต่เพียงความรู้สึกสุดท้ายที่คงสอนให้เจ้าได้ยากนักนั่นก็คือความเศร้า ดังนั้นข้าจึงได้มอบลูกแมวตัวนี้ให้กับเจ้า เพื่อใช้มันเป็นเครื่องมือในการสอนความโศกเศร้าให้ และมันก็เป็นผลสำเร็จมิใช่รี”

เทพหนุ่มย้อนถามทำให้เครย์ได้แต่ชะงักนิ่งไป นางไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าสาเหตุแท้จริงที่เขาได้มอบลูกแมวให้กับนางนั้นเป็นเพียงแค่เครื่องมือสำหรับการสอน หาได้มอบให้เพียงเพราะอยากให้ไม่...คิดแล้วช่างน่าสมเพชนักกับความรู้สึกดีใจในยามที่ได้รับของขวัญชิ้นแรก และเป็นของขวัญที่ได้รับมาจากเทพหนุ่มผู้นี้เสียด้วย

เครย์คิดอย่างเจ็บแค้น ความโศกเศร้าจากการสูญเสียสัตว์เลื้อยตัวโปรดยังเทียบไม่ได้กับความเศร้าที่แผ่ลึกลงมาจากกันบังของจิตใจเมื่อได้ทราบถึงเจตนาที่แท้จริงของชายตรงหน้าที่นางไวใจยิ่งกว่าใคร

หญิงสาวลุกขึ้นยืนช้า ๆ นัยน์ตาสีเขียวเป็นประกายวาวโรจน์ในขณะเขม่นมองอีกฝ่าย แล้วน้ำเสียงเคร่งขรึมอย่างพยายามสะกดอารมณ์ก็ดังขึ้น

“ออกไปจากบ้านของข้าซะ เต็มเพล! ข้าคิดว่าคงต้องใช้เวลาอีกนานกว่าข้าจะสามารถมองเห็นท่านได้อีกครั้ง”

เทพสาวว่าพาลงหมุนกายไปอีกด้าน หันหลังให้กับชายผู้เป็นต้นเหตุของความเศร้า เต็มเพลได้แต่มองแผ่นหลังของร่างบางนั้นอยู่หนึ่ง ๆ ก่อนจะถอนหายใจยาวแล้วเอ่ยขึ้นเป็นประโยคสุดท้าย

“ข้าจะไปเดี๋ยวนี้ เครย์...แต่ก่อนไปขอให้เจ้าได้รู้ว่าสิ่งที่ข้าทำลงไปก็เพื่อจะปฏิบัติหน้าที่ของข้าให้สมบูรณ์ ไม่มีวิธีอื่นอีกแล้วจริง ๆ ที่จะทำให้เจ้ารับรู้

ถึงความเศร้าได้ นอกจากวิธีนี้ และถึงแม้ความรู้สึกนี้จะความรู้สึกสุดท้ายที่ข้าจะสอนให้กับเจ้าได้ แต่ข้าก็อยากบอกเจ้าว่าในโลกนี้ยังมีความรู้สึกอีกอย่างหนึ่งที่รุนแรงและทรงพลังยิ่งนั้นก็คือ ความรัก ซึ่งเป็นความรู้สึกเดียวที่ข้าไม่คิดจะสอนเจ้าและสอนให้เจ้าไม่ได้”

“ทำไม เติมเพล ทำไมท่านถึงสอนความรู้สึกนี้ให้กับข้าไม่ได้”

เครย์ถามขึ้นทันที ร่างบางหม่นกายกลับมาอย่างลึมตัว แต่สิ่งที่เห็นกลับเป็นเพียงแผ่นหลังของชายหนุ่มที่ก้าวเดินออกไปอย่างช้า ๆ พร้อมด้วยคำพูดที่เหมือนดังแว่วมาแต่ไกล

“เพราะความรักคือสิ่งที่เจ้าต้องแสวงหาด้วยตัวเอง ไม่มีใครสอนเจ้าได้ ไม่มีใครชี้นำเจ้าได้นอกจากหัวใจของเจ้าเอง...”

สิ้นเสียงนั้นสายลมก็โชยพัดมาอย่างแผ่วเบาและกลิ่นร่างสูงส่งนั้นให้เลือนหายไปจากสายตาของนางในชั่วพริบตา

หลังจากนั้นเวลาก็ผ่านไปหลายร้อยปี สวรรค์ได้ต้อนรับเทพแห่งไฟองค์ใหม่ เบลซ เทพองค์งามผู้เป็นเจ้าของเรืออัมมสีแดงเพลิงและดวงตาสีน้ำตาลเข้ม ผู้เปี่ยมไปด้วยธาตุแห่งไฟและอารมณ์ร้อนราวกับแผดเผาอยู่ในสายเลือดของนาง

ในวันจิตของเบลซ ซึ่งเป็นธรรมเนียมที่เทพทุกองค์จะต้องมาชุมนุมกันเพื่อต้อนรับเทพองค์ใหม่ ไม่เว้นแม้แต่เครย์ ผู้ซึ่งหลบหน้าจากสังคมทวยเทพไปเป็นเวลานาน นับตั้งแต่วันที่เติมเพลได้ทรยศและทำลายความไว้วางใจของนางจนสิ้น ในเดือนแรก เครย์ทุ่มเทเวลาไปกับการทำลายอย่างบ้าคลั่ง นางทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่เบื้องหน้า กรีดร้องเพียงเพื่อจะยุติความปวดร้าวในใจ จนกระทั่งความเจ็บปวดนั้นเริ่มกลายเป็นความเฉาที่ลึกซึ้งและติดตรึงแน่นอยู่ในหัวใจ

นางไม่รู้ว่าเหตุใดจึงได้เจ็บปวดถึงเพียงนี้ ไม่รู้ว่าทำไมจึงได้ค้างแค้นถึงเพียงนี้ ไม่รู้เลยว่าทำไมตนเองจึงต้องรู้สึกเช่นนี้ด้วย...เวลาผ่านไปพร้อมกับที่ความไม่เข้าใจและความเจ็บปวดค่อย ๆ กัดกร่อนตัวตนของนางทีละนิด เครย์

เริ่มใช้เวลาอยู่กับธรรมชาติบนโลกมนุษย์ น้อยครั้งที่จะได้ปรากฏตัวบนสวรรค์ น้อยครั้งที่จะได้ย่างกรายไปยังสถานที่ที่เคยไปกับเทมเพล นางทำทุกอย่างเท่าที่จะทำได้เพื่อลบเลือนความทรงจำที่ทั้งเจ็บปวดและแสนสุขไป และเพื่อให้มั่นใจว่าจะไม่ได้พบหน้าเทมเพลอีก ตราบจนกระทั่งวันนี้...

เทพลาวถอนใจยาว เรือนร่างในอาภรณ์บางเบาสีขาวเดินตรงเข้าไปในที่ประชุมแห่งทวยเทพด้วยสีหน้าเรียบเฉย ใจนึกคาดหวังว่าเทมเพลอาจจะติดธุระทำให้มาร่วมงานไม่ได้เช่นคราวของนาง ทว่าภาพของชายหนุ่มที่นั่งจับจองเก้าอี้หนึ่งในสี่ตัวของเทพแห่งธาตุทั้งสี่ก็ทำลายความหวังของนางจนสิ้น

“สวัสดี เทมเพล” เครย์เอ่ยเสียงเย็น ค้อมศีรษะให้เล็กน้อยก่อนจะนั่งลงบนเก้าอี้ถัดไปสองตัว ดวงตาสีเขียวทอดมองไปยังที่ไกลแสนไกลราวกับไม่ได้อยู่ในที่ประชุม

“ไม่ได้พบกันนานนะ เครย์ ระหว่างนี้เจ้าสบายดีอยู่หรือ” เทมเพลเอ่ยถามพร้อมรอยยิ้มน้อย ๆ เช่นเคย คล้ายลิ้มเลือนเรื่องราวในหนหลังที่ได้ทำร้ายจิตใจของอีกฝ่ายอย่างแสนสาหัสไปเสียแล้ว

“ข้าสบายดี ขอขอบคุณที่ถามไถ่” เครย์ตอบตามมารยาท ดวงตาคู่งามเพ่งพิศไปยังร่างของเทพลาวองค์ใหม่ที่กำลังเดินเข้ามาหาทั้งคู่

“เป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้พบพวกท่านในที่สุด เครย์ เทมเพล...” เบลซกล่าวด้วยรอยยิ้มจริงใจ เครย์ยิ้มรอยยิ้มน้อย ๆ ตอบคำ

“เป็นเกียรติของข้าด้วยเบลซ ยินดีต้อนรับสู่สวรรค์”

“ข้าก็คิดเหมือนครย์ เบลซ...ขอให้โชคดีกับตำแหน่งของเจ้า”

เสียงทุ้มเอ่ยขึ้น เบลซค้อมศีรษะเป็นเชิงรับคำอวยพรจากเทพผู้มีศักดิ์สูงสุด หลังจากการทักทายจบลงก็ถึงการประกาศตามความสมัครใจของผู้ที่จะมาเป็นอาจารย์สอนความรู้ลึกต่าง ๆ ให้กับเทพแห่งไฟ ในช่วงนั้นครย์ได้แต่นึกสงสัยว่าจะเป็นไปได้หรือไม่ที่เทมเพลจะตอบรับการเป็นอาจารย์ในครั้งนี้ เป็นไปได้หรือไม่ที่ชายหนุ่มจะไปอยู่เคียงข้างเบลซเพียงเพื่อสักวันจะทรยศต่อความรู้สึกของนางเหมือนเช่นที่เคยทำกับนาง แต่ใครจะรู้เล่า...เทมเพลอาจตอบรับเบลซแทนที่จะผลักไสเช่นนางก็เป็นได้

ราวกับล่วงรู้ถึงความรู้สึกของอีกฝ่าย เท็มเพสตัวดสายตามองมายัง เทพสาวแวบหนึ่ง เป็นช่วงเวลาที่แสนสั้นแต่กลับมีความหมายยิ่งนัก เมื่อชายหนุ่มได้เห็นถึงความเจ็บปวดที่ยังคงฉายชัดอยู่ในแววตาของนาง สร้างความสะท้านใจและเจ็บปวดให้กับเขา ซึ่งเป็นความเจ็บปวดที่ได้มาโดยไม่คาดฝัน... มาโดยไม่ได้คาดคิดจริง ๆ

งานประชุมทวยเทพในวันนี้จบลงโดยที่เทพองค์หนึ่งรับเป็นอาจารย์ให้ แก่เบลซ และเธอก็หวนกลับคืนสู่ผืนป่าที่นางรักต่อไป โดยไม่ได้รู้ถึงสายตาของใครคนหนึ่งที่เคยเฝ้ามองนางผ่านทางกระจกวารีเลย

3

...หนึ่งร้อยปีต่อมา...

ดัสต์ เทพแห่งความมืดกำลังยืนมองป่าเขียวครึ้มที่ตั้งอยู่ตรงหน้าอย่างเงิบขริม ในใจของเขาตระหนักได้ถึงจิตของครุยที่ซ่อนตัวอยู่ในป่าลึกแห่งนี้ ชายหนุ่มจึงสาวเท้าเข้าไปภายในเพียงเพื่อจะพบกับเทพสาวที่เป็นจุดประสงค์ในการมาของเขา

หลังจากผ่านการเดินทางในป่าอยู่พักใหญ่ ดัสต์ก็มาถึงใจกลางของป่าแห่งนี้ และได้เห็นหญิงสาวนางหนึ่งในชุดบางเบาสีขาวงดงามกำลังนอนเอนพิงหินก้อนใหญ่ ดวงตาสีมรกตเหม่อมองไปยังลำธารใสอย่างไร้จุดหมาย เส้นผมสีน้ำตาลเข้มเป็นเงางามทิ้งตัวลงมาเคลียไหล่และยาวไปจนถึงกลางหลัง เป็นความงามที่ช่างบริสุทธิ์ผุดผ่องจนแม้แต่เทพก็ต้องหลงไหล

ดัสต์สาวเท้าเข้าไปใกล้ ครุยเบือนหน้ากลับมาช้า ๆ ก่อนจะถามด้วยน้ำเสียงไร้อารมณ์ยามเมื่อเห็นว่าผู้มารบกวนความสงบเป็นใคร

“มีธุระอะไรกับข้ารี ดัสต์ หรือว่าเกิดอะไรขึ้นบนสวรรค์กัน...”

“บนสวรรค์ปกติดี ครุย” ดัสต์ตอบเสียงขริมพลางทรุดกายลงนั่งเคียงข้าง ดวงตาคู่งามเริ่มทอแวววสงลัยขึ้น

“ในเมื่อบนสวรรค์ไม่มีเภทภัยใด แล้วท่านมีธุระอะไรกับข้าจันรี มีอะไร

ที่ข้าจะทำให้ท่านได้หรือ ท่านเทพแห่งความตาย”

“เจ้าไม่ต้องทำอะไรให้ข้าหรอก ข้าแค่อยากแนะนำใครสักคนให้เจ้ารู้จักก็เท่านั้นเอง...”

“แนะนำใคร” เครย์ทวนคำเสียงสูง “หมายความว่ายังไงกัน”

“ก็หมายความว่าข้าต้องการจะแนะนำให้เจ้ารู้จักกับใครคนหนึ่งนะสิ” ดัสต์อธิบาย “คนที่ข้าอยากให้เจ้ารู้จักนี้เป็นเชื้อสายเทพคนใหม่ผู้คุ้มครองอาณาจักรราออสตาร์ แม้อายุจะยังน้อยแต่นางก็มีพลังมากนัก เปี่ยมไปด้วยสติปัญญาและการตัดสินใจอย่างมีไหวพริบ ข้าเคยพบกับนางมาหลายครั้งแล้ว และเชื่อว่านางกับเจ้าจะเป็นสหายที่ดีต่อกันได้”

“นางเป็นคนยังไง” เครย์ถามขึ้น

“นางนะรี ก็เหมือนเชื้อสายเทพทั่วไป...เย็นชา โหดเหี้ยม คิดถึงหน้าที่เหนือสิ่งอื่นใด ไม่เคยแฉหรือก้มหัวให้ใคร แต่ถึงกระนั้นนางก็ยังมีบางสิ่งที่แตกต่างกันจากเชื้อสายเทพธรรมดาอยู่ดี...”

“อะไรล่ะที่ท่านว่านางแตกต่าง”

ดัสต์หยุดคิดนิดหนึ่งก่อนจะเอ่ยคำพร้อมด้วยรอยยิ้มที่หายากนัก

“...นางยิ้มได้ นางมีอารมณ์ มีความรู้สึก แม้จะไม่ครบถ้วนแต่นางก็มี”

“ท่านชอบนางงั้น” เครย์ถามขึ้นในที่สุด ดวงตาสีเขียวเบิกกว้างขณะมองไปยังเทพแห่งความตาย ผู้ถูกกล่าวขานกันว่าแทบจะไร้อารมณ์โดยสิ้นเชิง

“ใช่ ข้าชอบนาง เครย์...” ดัสต์ผงกศีรษะตอบรับ “แต่ไม่ใช่อย่างที่เจ้าคิดหรอก ข้าเห็นนางเป็นเหมือนน้องสาวมิใช่คู่รัก ชะตาของนางไม่ได้ผูกไว้กับข้า แม้ข้าจะไม่สามารถเห็นอนาคตได้อย่างชัดเจน แต่ข้าก็รู้ว่าชะตาของนางยังทอดยาวไปอีกไกลกับชายที่สูงศักดิ์เกินกว่าใครจะคาดถึง”

ใครเลยจะรู้ว่าคำทำนายของดัสต์ช่างแม่นยำนัก ชะตาของมิโกะแห่งอาณาจักรราออสตาร์จะทอดยาวไปไกลพร้อมกับการดั้นด้นเดินทางนับร้อยปี เพียงเพื่อไปพบกับชายเพียงคนเดียวที่นางรักและไม่รักนาง ทว่าในตอนนี้นี้ยังห่างจากเวลานั้นอีกไกลและเครย์ก็ได้ถามคำถามสุดท้ายออกมา

“นางชื่ออะไร”

“โลเดเลีย มิโกะผู้พิทักษ์แห่งอาณาจักรราออสตาร์!”

...อาณาจักรราออสตาร์...

“ด้วยพลังของข้า...ข้าขออัญเชิญพระมารดาแห่งธรณี

พระแม่ผู้ปกป้องผืนแผ่นดินนี้

โปรดจงมาตามเสียงเรียกของข้า

โปรดจงช่วยทำตามความปรารถนาของข้า

โปรดจงดลบันดาลให้ผืนแผ่นดินนี้ดังามรุ่มเย็นตราบทั่วทุกปาวสาน

และสิ่งตอบแทนที่ท่านจะได้รับคือ โลหิตของข้า...”

เสียงกังวานโลเี่ยมด้วยอำนาจดังก้องขึ้นเหนือยอดเขาสูงที่ปกคลุมด้วยหิมะ ณ ที่แห่งนั้น ร่างบางในชุดสีขาวที่ดูงดงามเปี่ยมไปด้วยความบริสุทธิ์ยืนนิ่งอยู่กับที่โดยไม่หวั่นต่อสายลมอันหนาวเหน็บ ดวงตาสีฟ้าคู่งามมองไปยังเบื้องหน้าอย่างไร้จุดหมาย

“ยินดีที่ได้พบ มิโกะ...โลเดเลีย...”

เสียงหนึ่งดังขึ้นจากเบื้องหลังทำให้มิโกะสาวหันหน้ากลับไปมอง เห็นร่างสูงของหญิงสาวคนหนึ่งยืนนิ่งอยู่กับที่ห่างออกไปหลายวา ใบหน้าของหญิงสาวผู้นั้นงดงามบริสุทธิ์ เรือนผมสีน้ำตาลเข้มยาวสยายถึงกลางหลัง ดวงตาสีเขียวราวพฤษภาเปี่ยมด้วยอำนาจแผ่ไ้วด้วยรอยยิ้มเล็กน้อยขณะมองตรงมายังนาง

“ข้าชื่อเครย์ นามนี้เชื่อว่าเจ้าคงจะรู้จักแล้ว”

“แน่นอน เครย์ เทพแห่งธรณี...ข้ามีนามว่าโลเดเลีย ยินดีที่ได้รู้จัก”

โลเดเลียเอ่ยตอบพร้อมรอยยิ้ม ดวงตาสีฟ้าจับจ้องไปยังสตรีเบื้องหน้าด้วยแวตาเป็นมิตรและจริงใจ “ข้าเชื่อว่าดัสต์คงเป็นคนบอกให้ท่านมาหาข้าด้วยตนเอง ดูเหมือนเขาจะต้องการให้ข้ามีเพื่อนรู้ใจสักคนและเขาก็ดูจะไม่ชอบใจกับชีวิตที่โดดเดี่ยวของข้าเลย...”

คำพูดของโลเดเลียทำให้เครย์ยิ้มออก เทพสาวเริ่มตระหนักว่าเหตุใดดัสต์จึงกล่าวว่าพวกนางทั้งสองน่าจะเข้ากันได้ เพราะเพียงแค่มองกันไม่กี่ประโยค

เหรียญก็เริ่มเกิดความรู้สึกถูกละเลยตามิโกะสาวตรงหน้าขึ้นมาแล้ว

“ข้าเกรงว่าข้าจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ดัสต์ตัดสินใจเช่นนี้ เพราะเขาเองก็ไม่เคยชอบใจที่ข้ามักจะอยู่ตามลำพังเช่นกัน”

เหรียญตอบอย่างยิ้มแย้ม พลังพินิจหญิงสาวตรงหน้าอย่างถูกละเลย ทั้งเรือนผลิดำซลับติดกับอาภรณ์สีขาวและดวงตาสีฟ้าใสกระจ่างราวแก้วผลึกคู่ นั้น มันช่างทำให้นางรู้สึกถึงอารมณ์ที่ห่างหายไปนาน อารมณ์ที่อาจเรียกได้ว่า ความปิติยินดี

“นั่นข้าก็ควรจะยินดีที่ดัสต์ตัดสินใจเช่นนี้ เพราะข้าเองก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าไม่ต้องการสหายเช่นเจ้า” โลเดเลียเอ่ยเสียงใส ดวงตาทอประกายระยับ ทำให้เหรียญเผลอหลุดปากออกมาอย่างไม่ตั้งใจ

“ดวงตาเจ้าหากเข้มกว่านี้อีกสักนิดคงจะเหมือนเขายังนัก...” เสียงหวานเอื่อยแผ่วเบา ดวงตาคู่งามสะท้อนถึงความทรงจำหนักอึ้งก่อนจะรีบหลับตาลงด้วยไม่ต้องการนึกถึงอดีตอีกต่อไป

“เป็นอะไรไปรี เหรียญ” มิโกะสาวเอ่ยถามขึ้น ดวงตาฉายแววพิศวงขณะมองสตรีผู้กำลังตกอยู่ในห้วงแห่งความสับสนตรงหน้า

“ไม่หรอก...ข้าไม่ได้เป็นอะไร” เหรียญตอบเสียงแหบพร่า ก่อนจะฝืนยิ้มออกมาด้วยความเป็นมิตรอย่างแท้จริง “ข้ายินดีที่ได้รู้จักเจ้า โลเดเลีย ข้าหวังว่าหลังจากนี้เราจะเป็นมิตรที่ดีต่อกันได้”

“ข้าก็เช่นกัน เหรียญ หากแม้เจ้าไม่ถือว่าข้ายังเป็นเพียงเชื้อสายเทพธรรมดา ๆ แล้วละก็...ข้าก็อยากจะขอให้เจ้าเป็นสหายของข้าเช่นกัน”

“เชื้อสายเทพธรรมดา ๆ คงไม่สามารถทำให้ดัสต์สนใจถึงขนาดนี้ได้หรอก” เหรียญตอบกลับหัวเราะ “แต่ข้าไม่สนใจเลยแม้แต่น้อยว่าเจ้าจะเป็นเพียงเชื้อสายเทพธรรมดาหรือไม่ เพราะข้ารู้ว่าเจ้าไม่ธรรมดา สักวันหนึ่งเจ้าจะเป็นมากกว่าข้า เป็นมากกว่าแค่เชื้อสายเทพ ข้ารับรองได้”

เทพสาวเอ่ยด้วยลางสังหรณ์ลึก ๆ ในใจ ลางสังหรณ์ที่กำลังจะถูกพิสูจน์ในอีกไม่กี่ปีข้างหน้า ทว่าในวันนี้เมื่อลางสังหรณ์ยังไม่เป็นจริง พวกนางทั้งคู่จึงยังคงเต็มไปด้วยความปิติยินดีต่อการได้รู้จักสหายพิเศษเดียวกัน...

สหายที่เครือข่ายก้มหน้าใจว่าจะไม่มีวันทรยศนางเหมือนเขาคณันที่นางไม่ได้พบหน้ามากกว่าร้อยปีแล้ว

หลังจากนั้นไม่นาน โลกก็ได้รับรู้ถึงเปลี่ยนแปลงของเทพแห่งธรณี ผู้ที่มักเก็บตัวอยู่เสมอ มาบัดนี้กลับเริ่มปรากฏตัวในสรวงสวรรค์อีกครั้ง ด้วยภาพลักษณ์ใหม่ของหญิงสาวที่แม้จะไม่ถึงกับร่าเริงแต่ก็ห่างไกลกันนักกับภาพของความหม่นหมองเย็นชาในอดีต และทั้งนี้ทั้งนั้นก็เพราะไลเดเลีย มิโกะ ผู้ดงามแห่งอาณาจักรราออสตาร์ที่ได้ช่วยเยียวยาจิตใจอันบอบช้ำของครีย์นั่นเอง

ข่าวเรื่องการเป็นสหายระหว่างครีย์และไลเดเลียเป็นที่รับรู้ด้วยความยินดีจากเทพส่วนมาก ด้วยต่างก็ต้องการเห็นนาง...ผู้ซึ่งมีแต่ความหม่นหมอง หลังจากที่ถูกเพสแห่งหายไป กลับมามีรอยยิ้มอันแจ่มใสเช่นเดิม จริงอยู่ที่ว่าแม้จะไม่มีใครนอกเหนือไปจากเทมเพลต ครีย์ และดัสต์ ที่ทราบถึงสาเหตุของเรื่องราวทั้งหมด แต่เทพส่วนมากต่างก็เข้าใจว่าเทมเพลต เทพแห่งสายลมเป็นฝ่ายทอดทิ้งครีย์ไปจนทำให้เทพสาวต้องเป็นเช่นนี้ ดังนั้นเมื่อครีย์กลับมามีรอยยิ้มแจ่มใสจึงทำให้เทพส่วนมากรู้สึกยินดี ไม่เว้นแม้แต่เทมเพลต ผู้ที่ขาดการติดต่อกับครีย์ไปนานแล้วก็ตาม

...วิหารศักดิ์สิทธิ์ อาณาจักรราออสตาร์...

“ท่านไลเดเลีย อาหารค่ำพร้อมแล้วเจ้าคะ” เสียงมิโกะรับใช้ดังขึ้นเบา ๆ จากเบื้องหลัง ร่างในชุดขาวยังคงนั่งนิ่งอยู่บนบัลลังก์ที่ทำจากแก้วผลึก ดวงตาสีฟ้าลึมซึมขึ้นช้า ๆ ก่อนจะเอ่ยตอบ

“ให้ทุกคนรับประทานไปก่อน ไม่ต้องรอข้า”

“แต่ว่า...”

“ไปสิ!” เสียงหวานเข้มงวดและเย็นชาทำให้มิโกะรับใช้รีบลงลั่นกล่าว

“เจ้าคะ ท่านไลเดเลีย”

เมื่อประตูปานหนาปิดลง ภายในห้องกว้างใหญ่จึงเหลือแต่เพียงมิโกะสาวตามลำพัง ดวงตาคู่งามหลับลงช้า ๆ ราวกับต้องการความสงบ แต่น่า

เสียชีวิตที่บุคคลเช่นไลเดเลียกลับไม่ถูกปล่อยให้พบกับความสงบได้ง่ายนัก เมื่อในที่สุดดวงตาสีฟ้าดงามก็ลืมขึ้นช้า ๆ แล้วเอ่ยเสียงหวานใส

“ยินดีต้อนรับ ท่านผู้มาเยือน...”

เสียงหัวเราะทุ่มนุ่มดังขึ้นเบา ๆ อย่างจะตอบรับต่อถ้อยทักทายนั้น แล้วที่เบื้องหน้าของมิโกะสาวก็พลันปรากฏสายลมโชยขึ้น อากาศรอบตัวค่อย ๆ รวมกันจนกลายเป็นร่างของบุรุษในชุดเครื่องทรงเจกษัตริย์ที่มีเรือนผมสีขาว ราวหมู่เมฆบนท้องฟ้าและดวงตาคู่นั้น ซึ่งเป็นสีฟ้าจาง ๆ ที่เกือบจะเป็นเฉดสีเดียวกับดวงตาของนาง

“สวัสดิ มิโกะไลเดเลีย” เสียงทุ่มเอ่ยทักทาย ดวงตาคมจับจ้องหญิงสาว ตรงหน้าด้วยแววตาเฉยเมยตรงข้ามกับรอยยิ้มน้อย ๆ ที่ประดับบนใบหน้าหล่อเหลานั้น “ข้าคือเท็มเพล เทพแห่งสายลม คิดว่าดัสต์น่าจะเคยเอ่ยถึงนามของข้ามาบ้างแล้ว...”

ประโยคนั้นเอ่ยถึงเทพแห่งความตายซึ่งเป็นเพื่อนชายเพียงคนเดียวของมิโกะสาว...เพื่อนชายที่แม้จะเคยกล่าวถึงเท็มเพลบ้าง แต่ก็ไม่ได้ทำให้นางหายตกใจต่อการมาเยือนของบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ตรงหน้าแม้แต่หน่อย

“นั่นย่อมแน่นอน เท็มเพล...นามของท่านเป็นที่กล่าวขานกันมาช้านาน ทำให้ข้าเคยได้ยินชื่อของท่านทั้งจากข่าวลือและจากดัสต์มาบ้างแล้ว”

ไลเดเลียตอบอย่างอ่อนหวาน ดวงหน้างามซ่อนความรู้สึกประหลาดใจกับการมาเยือนของอีกฝ่ายไว้อย่างแนบเนียน นางไม่อาจรู้ได้เลยว่าเท็มเพลมาที่นี่ด้วยเรื่องอะไร ไม่อาจรู้ว่าเขามาเพราะอะไร และยังไม่อาจรู้ได้ว่าเทพหนุ่มมาด้วยเจตนาดีหรือร้ายกันแน่

“ไม่ทราบที่ท่านมาเยือนอาณาจักรนี้ด้วยเรื่องอันใดกัน”

เสียงหวานเอ่ยถามอย่างเยือกเย็นตรงข้ามกับความกังวลในใจ ทำให้เทพหนุ่มยิ้มรอยยิ้มเล็กน้อย ดวงตาที่เคยเฉยเมยเริ่มทอประกายแห่งความรู้สึกขึ้นมา เมื่อชายหนุ่มพินิจมองหญิงสาวคนเดียวกับที่ตนเคยเห็นในกระจกวารีมานับครั้งไม่ถ้วน แม้เป้าหมายจริง ๆ ที่ต้องการดูจะไม่ใช่นาง แต่เป็นเกรย์...ผู้ไม่เคยแยกห่างจากไลเดเลียไปได้เกินสามวัน

หลังจากวันที่เต็มเพสแตกหักกับเครย์เมื่อร้อยปีก่อน ชายหนุ่มก็เฝ้าจับตาดูเทพสาวผ่านทางกระจวารีมาตลอด เฝ้ามองนางผู้มีแต่ความหม่นหมอง...หม่นหมองเสียจนบางครั้งเต็มเพสแทบหมดความอดทนและต้องการที่จะไปพบนางยิ่งนัก...แต่การกระทำเช่นนั้นย่อมไม่ทำให้อะไรดีขึ้นนอกจากความเย็นชาที่อีกฝ่ายจะมอบให้ ดังนั้นเต็มเพสจึงได้แต่เฝ้ามองและรอคอย...รอวันที่นางจะกลับมา มีรอยยิ้มเช่นเดิม จนกระทั่งครั้งนี้ไอลเดเลียได้เข้ามาในชีวิตของเครย์และทำให้นางมีความสุขอีกครั้ง

ในตอนแรกที่ได้ทราบข่าวการเป็นสหายนีระหว่างเครย์กับไอลเดเลียเทพแห่งสายลมก็รู้สึกปิติยิ่งนัก...ปิติต่อความสุขที่เครย์ได้ค้นพบในที่สุด ปิติต่อดวงตาสีเขียวที่จรัสแสงราวดวงดาวสุกสกาวสะท้อนผ่านกระจกให้เขาได้เห็น ความสุขในดวงตานั้นช่างงดงามราวอดีตเมื่อวันวาน...ยามที่เขาและเครย์ยังคงเป็นสหายนกัน แม้ยามนี้มีตรรกะระหว่างกันจะถูกตัดขาดจนสิ้น แต่การที่ได้เห็นเครย์มีความสุขอีกครั้งก็คุ้มค่าต่อการรอคอยยิ่งนัก ชายหนุ่มเริ่มสอดส่องและตรวจสอบชีวิตของมิโกะสาวแห่งอาณาจักรราออสตาร์เพื่อความมั่นใจว่านางจะไม่ทรยศและหักหลังเครย์ดังเช่นตัวเขา เติมเพสทำการตรวจสอบอย่างละเอียดจนมั่นใจในที่สุดว่าไอลเดเลียเป็นคนที่เครย์ควรจะคบเป็นสหายน และในตอนนี้นั้นถึงเวลาแล้วที่เขาจะทำอะไรบางอย่างเพื่อแก้ไขความบาดหมางระหว่างกัน

“ข้ามาที่นี่เพราะมีเรื่องอยากขอให้เจ้าช่วย...” เสียงทุ้มนุ่มเอื่อยอย่างอ่อนโยน ดวงหน้าหล่อเหลาแย้มรอยยิ้มกว้างอย่างผู้ที่กำลังจะได้ในสิ่งที่ต้องการ “หากเจ้าช่วยเหลือข้าในครั้งนี้ ข้าขอสัญญาว่าสายลมจะเป็นมิตรกับอาณาจักรของเจ้าไปตราบนานเท่านาน ขอเพียงแค่เจ้ายอมตกลงช่วยข้าเท่านั้น”

“ในฐานะเชื้อสายเทพแห่งอาณาจักรราออสตาร์ ข้าอยากตอบท่านว่า ข้ายินดีช่วยเหลือท่านทุกประการ แต่ข้าก็รู้ดีเกินกว่าจะทำอย่างนั้น...” ไอลเดเลียตอบเสียงราบเรียบ ดวงหน้างามจ้องมองอีกฝ่ายด้วยสายตาเคลือบแคลง “เต็มเพส ท่าน...คือเทพแห่งสายลม ท่าน...คือหัวหน้าของเทพแห่งธาตุทั้งสี่

ท่าน...คือเทพผู้สูงสุดที่สวดแห่งสวรรค์ การที่บุคคลผู้เพียบพร้อมด้วยอำนาจ เช่นท่านมีเรื่องมาขอความช่วยเหลือจากข้าอย่างนี้ ข้าเกรงว่ามันคงจะเป็นเรื่องที่ร้ายแรงมากกระมัง”

“มันเป็นเรื่องสำคัญสำหรับข้า แต่ไม่ใช่เรื่องร้ายแรงหรือส่งผลเสียต่อใครทั้งสิ้น และข้ารู้ว่าเจ้าคงสงสัยว่าทำไมข้าจึงไม่สามารถทำเรื่องนี้ได้ด้วยตนเอง เพราะมีเพียงเจ้าเท่านั้นที่จะทำให้ข้าสมปรารถนาได้”

เท็มเพลตอบอย่างหนักแน่น ดวงตาคู่สีฟ้าเข้มเต็มไปด้วยความจริงใจที่โลดแล่นอ่านออกได้อย่างชัดเจน ไม่ว่าเท็มเพลจะมีจุดประสงค์โดยอยู่ในใจก็ตาม แต่การมาของเขาในครั้งนี้ ไม่ได้มาร้ายอย่างแน่นอน

“ถ้าเช่นนั้นเชิญท่านบอกความต้องการของท่านมาเถิด หากไม่เหลือบ่ากว่าแรงแล้ว ข้าย่อมช่วยท่านสุดความสามารถอย่างแน่นอน”

คำพูดของมิโกะสาวเรียกประกายระยิบให้ปรากฏในดวงตาของเทพหนุ่ม เมื่อเท็มเพลตอบชัด

“ข้าต้องการกลับเข้าไปในชีวิตของเคย์อีกครั้ง โดยที่เจ้าจะต้องเป็นผู้ทำให้นางยอมรับข้ากลับไปเป็นสหายให้จงได้!”

หากเท็มเพลจะร้องขอให้นางมอบอาณาจักรแห่งนี้ให้แก่เขา โลเดเลียก็คงไม่ตกใจมากเท่านี้ ความต้องการของเท็มเพลเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อเกินกว่าจะบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้ เมื่อเทพผู้ยิ่งใหญ่ลงถึงกับยอมมาขอความช่วยเหลือจากนางเพียงเพื่อจะกลับเข้าไปในชีวิตของเคย์...ผู้ซึ่งครั้งหนึ่งเคยถูกเขาทอดทิ้งไปตามข่าวลือบนสวรรค์ที่ถูกพูดถึงกันหนาหูจนแม้แต่เชื้อสายเทพ เช่นนางก็ยังเคยได้ยินมา

“ทำไมท่านถึงต้องการกลับมาเป็นสหายกับเคย์อีก ข้าเคยได้ยินมาว่าท่านเป็นฝ่ายทิ้งนางไปไม่ใช่หรือ”

โลเดเลียถามคำถามที่คาใจออกไปในที่สุด ด้วยนางยังจำได้ดีถึงความเศร้าหมองในดวงตาของเพื่อนสาวที่ปรากฏให้เห็นทุกครั้งที่ได้ยินนามของเทพแห่งสายลม ความเศร้าหมอง...ที่แม้โลเดเลียจะไม่รู้ถึงต้นสายปลายเหตุ แต่ก็มากพอที่จะทำให้นางตระหนักว่าครั้งหนึ่งเท็มเพลได้ทำร้ายจิตใจของเคย์

อย่างรุนแรงมาแล้ว

“ข้าไม่เคยทิ้งนาง นางต่างหากที่เป็นคนทิ้งข้าไป!” เท็มเพลสยอมรับความจริงที่ถูกผู้หญิงทิ้งด้วยรอยยิ้มเย้ยเยือก “และที่ข้าต้องการกลับมาเป็นสหายกับเธอก็เพราะข้าต้องการเป็นสหายกับนาง มันอาจเป็นคำตอบที่ฟังดูไม่ดีนัก แต่มันก็มาจากใจจริงของข้า...และข้าขอสัญญาด้วยเกียรติของเทพแห่งสายลมว่าข้าไม่ได้มีเจตนาร้ายในการกลับมาเป็นสหายกับเธออย่างแน่นอน ข้าขอปิ่นนัยน์”

เสียงทุ้มหนักแน่นมั่นคงราวหินผา ดวงหน้าหล่อเหลายังคงประดับด้วยรอยยิ้มบาง ๆ อย่างผู้ที่รู้ว่ากำลังจะได้ในสิ่งที่ต้องการ เมื่อแววตาของโลเดเลียปรากฏความลึงเลอย่างเห็นได้ชัด

จริงอยู่สำหรับมิโกะสาวแล้ว การทำตามคำขอร้องนั้นช่างง่ายดายจนน่าเศร้า นางมีวิธีมากมายที่จะเกลี้ยกล่อมให้เธอย้อนกลับมาเป็นสหายกับเท็มเพลอีกครั้งเพื่อแลกกับความสงบสุขของอาณาจักรแห่งนี้ ทว่า...มันคุ้มแล้วหรือที่อีกฝ่ายจะยอมช่วยเหลือเพียงเพื่อต้องการจะกลับมาสนิทสนมกับเธอยีกครั้ง และมันคุ้มแล้วหรือที่นางจะยอมตกลงโดยเสี่ยงกับความปลอดภัยทางจิตใจของผู้เป็นเพื่อนเช่นนี้

ดวงตาคู่สีฟ้าดังงามเหลือบมองเทพหนุ่มอย่างครุ่นคิด ชายตรงหน้านางมีบุคลิกที่เยือกเย็นจนอ่านไม่ออก ทำให้นางผู้ซึ่งสามารถอ่านใจใครต่อใครได้แค่เพียงสบตา แต่กลับไม่สามารถล่วงเอาความจริงออกมาจากตัวตนของเท็มเพลได้แม้แต่น้อย ไม่อาจรู้ได้เลยว่าแท้จริงแล้วเทพหนุ่มต้องการอะไรหรือประสงค์สิ่งใดกันแน่

เท็มเพลยืนนิ่งให้อีกฝ่ายจับจ้อง ในใจนึกขำต่อความพยายามที่จะหยั่งถึงจิตใจเขาของผู้สาวตรงหน้า...จริงอยู่ว่าโลเดเลียมีพลังมากจนน่าตกใจถ้าเทียบกับเชื้อสายเทพคนอื่น แต่ถึงกระนั้นนางก็ยังไม่ประจบการณีนัก...อ่อนเกินกว่าที่จะอ่านใจของเขามากกว่าชีวิตอยู่มานานกว่าสองพันปีได้ และเหนือสิ่งอื่นใด เขาคือเทพผู้มีความรู้สึก แต่นางคือเชื้อสายเทพผู้ไร้ความรู้สึก แล้วผู้ที่ไร้ความรู้สึกจะหาความเข้าใจต่อผู้ที่มีความรู้สึกได้อย่างไรกันเล่า

เวลาผ่านไปเพียงชั่วขณะแต่เหมือนเนิ่นนานนักในความรู้สึกของทั้งคู่ เมื่อมิโกะสาวถอนใจยาวอย่างผู้ที่กำลังจะก้าวเข้าสู่การตัดสินใจครั้งใหญ่ การตัดสินใจที่อาจเป็นได้ทั้งเรื่องร้ายและเรื่องดี

“ข้าจะช่วยให้ท่านกลับมาเป็นสหายกับเคียวอีกครั้ง เท็มเพลส” โลเดเลียเอ่ยขึ้นในที่สุด “แต่ข้าขอสาบานว่า ยามใดที่ท่านทำให้นางต้องเจ็บข้าอีกครั้ง ยามนั้นไม่เพียงแต่เคียวจะชิงชังท่าน...ข้าเองก็จะขอเป็นศัตรูกับท่านด้วยเช่นกัน”

ประโยคสุดท้ายเอ่ยเสียงกร้าว ทำให้ดวงตาของเทพหนุ่มปรากฏรอยยิ้มอย่างเป็นมิตรขึ้น

“ถ้าเจ้าไม่ตอบเช่นนั้น ข้าก็คงไม่อาจวางใจให้เจ้าอยู่เคียงข้างเคียวได้เช่นกัน” เท็มเพลเอ่ย “มิตรภาพที่แท้จริงย่อมสมควรมาก่อนสิ่งใด หากเจ้าไม่ตอบเช่นนั้น...ข้าก็คงจะฆ่าเจ้าไปแล้ว” คำพูดสุดท้ายราบเรียบแต่แฝงชัดถึงการเอาจริงในน้ำเสียง ตรงข้ามกับรอยยิ้มยิ้มอย่างจริงใจที่ปรากฏเป็นครั้งแรกนับแต่ชายหนุ่มมาถึง “...ข้าขอยอมรับว่าเคียวไซคิที่ได้เจ้าเป็นสหาย”

“และข้าก็หวังว่านางจะไซคิเช่นกันที่ได้ท่านเป็นสหาย”

คำพูดนั้นเอ่ยสวนมาทันใด ให้เสียงหัวเราะดังกังวานไปทั่วทั้งห้อง เมื่อเทพหนุ่มตอบเสียงขึ้น

“เมื่อเคียวเป็นสหายของเจ้า เจ้าก็คือสหายของข้าเช่นกัน และข้าจะปล่อยให้เจ้าตัดสินใจเอาเองว่าไซคิหรือไม่ที่ได้ข้าคนนี้เป็นสหาย!”

น้ำเสียงทุ้มกลั้วหัวเราะอย่างร่าเริง เมื่อสายลมอ่อน ๆ เริ่มพัดขึ้นในห้องอีกครั้ง สายลมนั้นหอมล้นมเต็มเพลอาไวกะเวลาที่ว่างสูงค้อย ๆ เสือนหายไปในที่ไว้เพียงเสียงทรงอำนาจ

“นับแต่นี้ไป สายลมแห่งข้า

จะดูแลปกป้องดินแดนแห่งนี้

จะทะนุถนอมเหยี่ยวยา

จะดูแลรักษาด้วยพลังทั้งมวล

ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปสักกี่ร้อยปีหรือพันปี

คำสัญญาว่าจะไม่มีวันแปรเปลี่ยน

นี่คือคำสัตย์ปฏิญาณแห่งข้า

เท็มเพลส เจ้าแห่งสายลม”

เสียงนั้นหายไปพร้อมกับลมกระโชกแรง บอกชัดว่าร่างสูงที่เฝ้าจากกับ
ไลเดเลียเมื่อครู่ได้จากไปเสียแล้ว

“มาเร็วไปเร็ว สมกับที่เป็นเทพแห่งสายลมเหลือเกิน”

มิโกะสาวแห่งอาณาจักรราออสตาร์พึมพำกับตัวเองเบา ๆ ใบหน้างาม
ปรากฏรอยยิ้มเล็กน้อยเมื่อนึกถึงเหตุการณ์เมื่อครู่...เท็มเพลสไม่ได้เพียงแต่
ทำตามสัญญาเท่านั้น แต่ชายหนุ่มยังทำมากกว่านั้นเมื่อประทานพรแห่งลม
ที่ไม่เคยให้กับผู้ใดให้แก่อาณาจักรของนาง ในตอนนี้นางเริ่มคิดแล้วว่าโชคตึ๊ง
ที่ได้ชายผู้นี้เป็นสหาย

“เจ้าว่าอะไรนะ ไลเดเลีย” เสียงหวานถามแทบจะเป็นตะโกน ดวงหน้า
งามของเทพแห่งธรณีเต็มไปด้วยความไม่อยากเชื่อเมื่อเพื่อนสาวเอ่ยทวนอีก
ครั้ง

“ข้ากับเท็มเพลสเป็นสหายกัน ตอนนี้เขาช่วยดูแลและปกป้องอาณาจักร
นี้ให้กับข้าด้วย”

“เท็มเพลสนั้น เจ้าหมายถึงเท็มเพลส เทพแห่งสายลมจันรี”

“ก็แล้วมีเท็มเพลสอื่นด้วยหรือ เครย์” ไลเดเลียย้อนถามอย่างขบขัน
ปฏิกิริยาของเครย์รุนแรงเกินกว่าที่นางคาดมากนัก “เป็นเท็มเพลสผู้เดียวกับที่
เจ้ารู้จักนั่นแหละ ข้าเพิ่งพบกับเขาเมื่อไม่นานนี้ เราคุยกันถูกคอก็คือเดียว”

ถูกคอกหรือ...นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน

เครย์แทบเอามือกุมขมับด้วยความไม่อยากเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน จริงอยู่ว่า
อาทิตย์ที่ผ่านมานั้นนางยุ่งอยู่กับปัญหาพื้นดินแห้งแล้งทางใต้จนทำให้ไม่ได้มา
หาไลเดเลียบ่อยเช่นเคย แต่ใครเลยจะคาดว่าในช่วงไม่กี่วันนี้จะเกิดเรื่องเหลือ
เชื่อเช่นนี้ขึ้นมาได้

นามของเทพแห่งสายลมที่นางหลีกเลี่ยงที่จะได้ยินมากกว่าร้อยปีกลับ

ผ่านเข้ามาในชีวิตของนางอีกครั้ง...เป็นเพราะความจงใจหรือเป็นเพราะเหตุบังเอิญกันแน่ เติมเพลสจึงได้เข้ามาดูแลนางในชีวิตของนางอีกครั้ง

เติมเพลสต้องการอะไรกันแน่ เขาต้องการอะไรจากไลเดเลียจึงได้เข้ามาใกล้ชิดนางเช่นนี้ หรือว่าเขาคงไม่ได้คิดจะทำร้ายไลเดเลียดังเช่นที่เคยทำร้ายนางกระมัง

ความคิดในแง่ร้ายผ่านเข้ามาในใจอย่างปัจจุบันทันด่วน ทำให้ดวงตาคูสีเขียวเต็มไปด้วยความวิตกกังวลเมื่อถามเพื่อนรักของนาง

“เติมเพลสยื่นข้อเสนออะไรให้กับเจ้ารีเปลา ไลเดเลีย เจ้าต้องระวังไว้นะ...เติมเพลสเจ้าเล่ห์มากกว่าที่ข้าหรือเจ้าจะตามได้ทัน บางทีเขาอาจจะคิดหลอกใช้เจ้าก็ได้” เสียงหวานเต็มไปด้วยความเป็นห่วง ทำให้มิโกะสาวจำต้องกลักรั้งความละเอียดใจเอาไว้ขณะตอบ

“เขาไม่ได้ยื่นข้อเสนออะไรให้กับข้าหรอก เครย์ เราสองคนเป็นสหายกันจริง ๆ...และข้าก็หวังว่าเจ้ากับเติมเพลสจะเข้ากันได้ดีเช่นกัน”

“เข้ากันได้ดังนี้” เครย์ทวนคำเสียงสูง ใบหน้างามมีอาการเหมือนเพิ่งถูกบังคับให้กินยาขมเข้าไปก็ไม่ปาน “ไม่มีทางที่ข้ากับเติมเพลสจะเข้ากันได้เลย ไลเดเลีย! จริงอยู่ข้าอาจจะยอมรับได้ว่าเติมเพลสเป็นเพื่อนของเจ้า แต่ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ไม่มีทางเป็นเพื่อนของข้าแน่!”

คำพูดนั้นหนักแน่นและจริงจังจนยากที่จะมีอะไรมาแปรเปลี่ยนได้ เวลาหลายร้อยปีอาจทำให้ความชิงชังที่เคย์มีต่อเทพแห่งสายลมลดลง แต่มันกลับยิ่งทำให้ความเจ็บช้ำในใจของนางดูจะฝังลึกมากขึ้น...มากขึ้นเสียจนแม้แต่ชื่อของเขาก็มากพอที่จะทำให้ใจของนางรู้สึกเจ็บแปลบได้

“โอ...เครย์ เจ้าเป็นเพื่อนของข้า เช่นเดียวกับที่เติมเพลสก็เป็นเพื่อนของข้าเช่นกัน และข้าก็ไม่หวังอะไรมากไปกว่าให้เพื่อนของข้าติดต่อกันแค่นั้นเอง...”

เสียงหวานค่อยเป็นเชิงขอร้อง เครย์ได้แต่เม้มปากแน่น...คำขอร้องเพียงหนึ่งเดียวจากไลเดเลียเป็นสิ่งที่นางไม่อาจมองข้ามได้ แต่กระนั้นแล้วนางจะสามารถทำได้จริงหรือกับการที่ต้องพบเติมเพลสอีกครั้ง

ความทรงจำยามเมื่อครั้งทีนางยังมีชายผู้นั้นอยู่เคียงข้างผ่านเข้ามาใน

สมองให้หวนคิดถึงความทรงจำที่ดีและร้ายที่ปะปนกันจนแยกไม่ออก ความทรงจำที่กลายเป็นความเจ็บซ้ำในใจ...และนางก็ไม่ปรารถนาให้โลเดเลียต้องพานพบกับความปวดร้าวเช่นนั้น ดังนั้นไม่ว่าเท็มเพลจะเข้ามาใกล้ชิดโลเดเลียด้วยสาเหตุอะไรก็ตาม นางคงไม่มีทางจะรู้ได้นอกเสียจากยอมรับปากเพื่อคอยจับตาดูคนทั้งคู่อย่างใกล้ชิดเท่านั้น

“ข้าจะพยายาม โลเดเลีย ข้าจะพยายามทำตัวเป็นปกติกับเขา แต่ข้าจะไม่สัญญาอะไรมากไปกว่านี้อีกแล้ว!”

คำพูดนั้นถูกเค้นผ่านลำคอออกมาด้วยความยากลำบาก ดวงตาสีเขียวของเทพสาวเต็มไปด้วยอารมณ์อันหลากหลายยามที่ตนจำต้องรับปากเพื่อเห็นแก่สหายสนิทของนาง แม้ว่าการรับปากนั้นจะทำให้นางต้องระลึกถึงความหลังที่เจ็บปวดก็ตาม

“แค่นี้ก็พอแล้วละ เครย์” มิโกะสาวยิ้มเล็กน้อย มือข้างหนึ่งโบกไปเบื้องหน้าพลันปรากฏโต๊ะน้ำชาตัวเล็ก ๆ และเก้าอี้สามตัวขึ้น “นั่งก่อนเถิด อีกสักครู่นี้ก็จะถึงเวลาน้ำชาแล้ว”

ว่าพลางโลเดเลียก็ขยับกายไปนั่งที่เก้าอี้ตัวหนึ่ง เครย์จำต้องลงนั่งบนเก้าอี้ตัวข้าง ๆ ดวงตาคู้งามเหลือบมองเก้าอี้อีกตัวที่ปราศจากคนนั่งอย่างอดระแวงไม่ได้

“เก้าอี้ตัวนั้นเป็นของใคร” เสียงหวานเอื่อยถามเป็นจังหวะเดียวกับที่สายลมเบา ๆ พัดเข้ามาในห้อง สายลมที่เคยคุ้นและความรู้สึกที่คุ้นเคยมากพอจะทำให้เครย์แทบอยากลุกหนีไปจากที่นี่ ทว่าสายลมนั้นได้ก่อตัวกลายเป็นร่างของบุรุษผู้หนึ่งนั่งบนเก้าอี้ตัวที่ว่างเสียแล้ว

“ไม่ได้พบกันนานนัก เครย์...เจ้าคงสบายดีสินะ” เสียงทุ้มทุ้มที่ไม่ได้ยินมานานจนเทพสาวแทบจะหลอกให้ตนเชื่อได้ว่าลิ้มไปแล้วดังขึ้นเบา ๆ ดวงหน้าคมงดงามประดับด้วยรอยยิ้มบาง ๆ ยังคงเหมือนเดิมไม่แปรเปลี่ยน...ไม่แปรเปลี่ยนไปเลยแม้แต่หน่อย

“ท่านมาช้านัก เท็มเพล...ข้าคิดว่าท่านจะไม่มาเสียแล้ว” เสียงโลเดเลียเอื่อยทำลายความเงียบ ดวงหน้าอ่อนหวานของมิโกะสาวคลี่ยิ้มเล็กน้อยขณะ

มองทั้งคู่สลับกันไปมา

“เผชิญข้าติดธุระนิดหน่อยทำให้มาสายไป ต้องขอโทษด้วยจริง ๆ” เสียงทุ้มเอ่ยตอบอย่างนุ่มนวล มือนายกกาน้ำชารินใส่ถ้วยทั้งสามก่อนจะเลื่อนไปให้อีกฝ่าย “ไม่จิบชาสักหน่อยหรือ เครย์ ข้าจำได้ว่าเจ้าชอบชาร้อน ๆ ที่สุด”

มือข้างนั้นยื่นถ้วยชาใบน้อยไปให้ เทพสาวได้แต่มองอย่างลังเล จริงอยู่ว่านางควรจะรับถ้วยชานั้นมา แต่นางก็ไม่ปรารถนาที่จะสัมผัสตัวของชายผู้นี้ อีกต่อไป หรือหากจะพูดให้ชัดแล้ว...นางไม่ปรารถนาที่จะพบกับเขาอีกด้วยซ้ำไป

ความลังเลที่ปรากฏในดวงตาคู่งามไม่รอดพ้นการจับจ้องของเทพหนุ่มไปได้ เท็มเพลได้แต่ทอดถอนใจ ตระหนักได้ว่าคงอีกนานนักกว่าที่เครย์และเขาจะกลับมาเป็นเหมือนเดิม

ชายหนุ่มวางถ้วยชาลงเบื้องหน้าเทพสาว ใบหน้าหล่อเหลายังคงยิ้มย้มเป็นปกติราวกับไม่ได้รับรู้ถึงการปฏิเสธอยู่ในนี้ของอีกฝ่าย ขณะหันไปชวนไลเดเลียคุยเกี่ยวกับเรื่องในอาณาจักรแทน

ตลอดเวลาที่ทั้งคู่สนทนากัน เครย์ทำตัวเป็นผู้ฟังอยู่เงียบ ๆ นางตอบเมื่อจำเป็นต้องตอบ พูดเมื่อจำเป็นต้องพูด ดวงตาสีมรกตมองทั้งคู่ไปมา ไลเดเลียดูยิ้มย้มมีความสุขยามเมื่อได้อยู่กับเท็มเพล และเท็มเพลก็ดูสนิทสนมกับไลเดเลียยิ่งนัก ในดวงตาคูสีฟ้าของเขามีความอ่อนโยนอย่างที่น่าจะไม่เคยเห็นมาก่อน ความอ่อนโยนที่อาจจะมอบให้แก่หญิงเพียงคนเดียว...หรือว่าในที่สุดเท็มเพลก็ได้รู้จักความรู้สึกของความรักเสียแล้ว

คำถามนั้นผุดขึ้นในใจให้รู้สึกเจ็บร้าวที่หัวใจราวแหลกสลาย เครย์ไม่อาจเข้าใจถึงความรู้สึกเจ็บปวดที่ก่อเกิดขึ้นในกายแม้แต่น้อย ไม่อาจเข้าใจถึงความรู้สึกที่อยากจะร้องให้ออกมาดัง ๆ และยังไมอาจเข้าใจได้เลยว่าเหตุใดนางจึงไม่อาจจินตึกกับความจริงที่ว่าเพื่อนของนางผู้นี้สามารถยึดครองจิตใจของเทพผู้สูงศักดิ์ที่สุดเอาไว้ได้

“ไลเดเลีย ข้าคงต้องขอตัวกลับไปก่อน...” เสียงนั้นแผ่วเบาจนนางแทบ

จำเสียงตนเองไม่ได้ เมื่อตระหนักว่าต้องรีบไปจากที่นี้ก่อนที่นางจะเฉลงทำตัว
โง่ ๆ ออกไปให้ทั้งคู่ได้เห็น

“ทำไมละ เครย์ เจ้ามาอยู่ที่นี่ยังไม่ถึงชั่วโมงดีเลยนะ” ไลเดเลียชะงัก
การสนทนากับเทพหนุ่มทันที ดวงตาสีฟ้าทั้งสองคู่จับจ้องมายังเทพแห่งธรณี
ด้วยความสงสัยไม่แพ้กัน

“ข้ารู้สึกเหนื่อยนิดหน่อย คิดว่าคงใช้พลังมากเกินไปตอนไปดูแลปัญหา
ทางใต้” เสียงแผ่วเบากับใบหน้าซีดเซียวของอีกฝ่ายทำให้ไลเดเลียจำต้องยอม
อย่างไม่เต็มใจนัก

“ถ้าเช่นนั้นก็ตามใจเจ้าเถอะ เครย์...แล้วอย่าลืมมาเยี่ยมข้าใหม่นะ”

“แน่นอน ข้าจะลืมเจ้าได้อย่างไรกันละ”

ใบหน้าหวานฝันยิ้มตอบคำ ร่างบางขยับจะลุกขึ้นอันเป็นเวลาเดียวกับ
ที่ชายข้าง ๆ ยื่นมือมาประคองนางลุกจากเก้าอี้เช่นกัน

สัมผัสแผ่วเบาจากร่างสูงที่จับต้นแขนของเทพสาวไว้ทำให้ร่างบางแทบ
สั่นสะท้าน การได้กลับมาพบหน้าเขาอีกครั้งก็เป็นเรื่องที่เกินจะทนอยู่แล้ว แต่
อะไรก็ไม่แย่มากไปกว่าสัมผัสจากเขาที่ทำให้ครย์จำต้องยอมรับกับความจริง
ที่ว่า ไม่ว่าจะผ่านไปนานสักแค่ไหนก็ไม่มีสิ่งใดเลย...ไม่ว่าจะเป็นดวงตา เสียง
หรือว่าสัมผัสของเขานางจะลืมเลือนไปได้...ไม่ว่าจะลืมเลือน แม้ว่าชายผู้นี้
จะทรยศหักหลังนางอย่างร้ายกาจก็ตาม

“ถ้าเช่นนั้นข้าขอตัวกลับด้วยเลยก็แล้วกัน ไลเดเลีย” เสียงทุ้มดังขึ้น
อย่างทำเป็นไม่รู้ต่ออาการแข็งขึ้นของสตรีข้าง ๆ “เดี๋ยวข้าจะแวะไปส่งครย์
ก่อน คุณงไม่คอยสบายเอาเสียเลย”

“ดีจริง ข้าเองกำลังเป็นห่วงอยู่เลยว่านางจะกลับไหวหรือเปล่า...ถ้า
เช่นนั้นคงต้องขอฝากท่านด้วยแล้วกัน เท็มเพล”

ไลเดเลียตอบอย่างยินดี ขณะมองร่างของเทพทั้งคู่ที่เลือนหายไป ในใจ
ของมิโกะสาวเต็มไปด้วยความประหลาดใจที่แทบซ่อนไม่อยู่ต่อปฏิกิริยาของ
ชายหนุ่มหญิงสาวที่นางเรียกว่าเพื่อน จริงอยู่ที่ตัวนางเองก็รู้สึกถึงความผิด
ปกติของครย์ อาการไม่สบายนั้นไม่น่าจะเป็นความจริงได้ นอกเสียจากจะเป็น

ข้ออ้างที่มีเพื่อหลบเลี่ยงชายหนุ่มนั่นเอง แต่เพราะอะไร...ทำไม...เครือข่ายซึ่งซัง
การโกหกกลับยอมทำถึงเพียงนี้เพียงเพื่อจะหลบหนีจากชายที่ครั้งหนึ่งน่าจะ
เคยเป็นคนสำคัญของเครือข่ายมาก่อน

คำถามนั้นไร้คำตอบและคงจะไม่มีทางหาคำตอบได้ เมื่อไลเดเลียเป็น
เพียงเชื้อสายเทพผู้ไม่รู้เรื่องราวระหว่างเทพทั้งสององค์มาก่อน และที่สำคัญ
...นางคือเชื้อสายเทพผู้ไม่เคยสัมผัสกับความรู้สึกใด ๆ จึงย่อมไม่อาจทำความเข้าใจถึงอารมณ์อันผันผวนของเทพทั้งสององค์ได้นั่นเอง